อนุสรณ์

ในการฌาปนกิจศพ
คุณแม่น้อย ภิรมย์สม

ณ เมรุวัดประยุรวงศาวาส ธนบุรี
วันพุธที่ ๓ มกราคม ๒๕๑๑

อนุสรณ์

ในการฌาปนกิจศพ

คุณแม่น้อย ภิรมย์สม

ณ เมรุวัดประยุรวงศาวาส ธนบุรี
วันพุธที่ ๓ มกราคม ๒๕๑๑

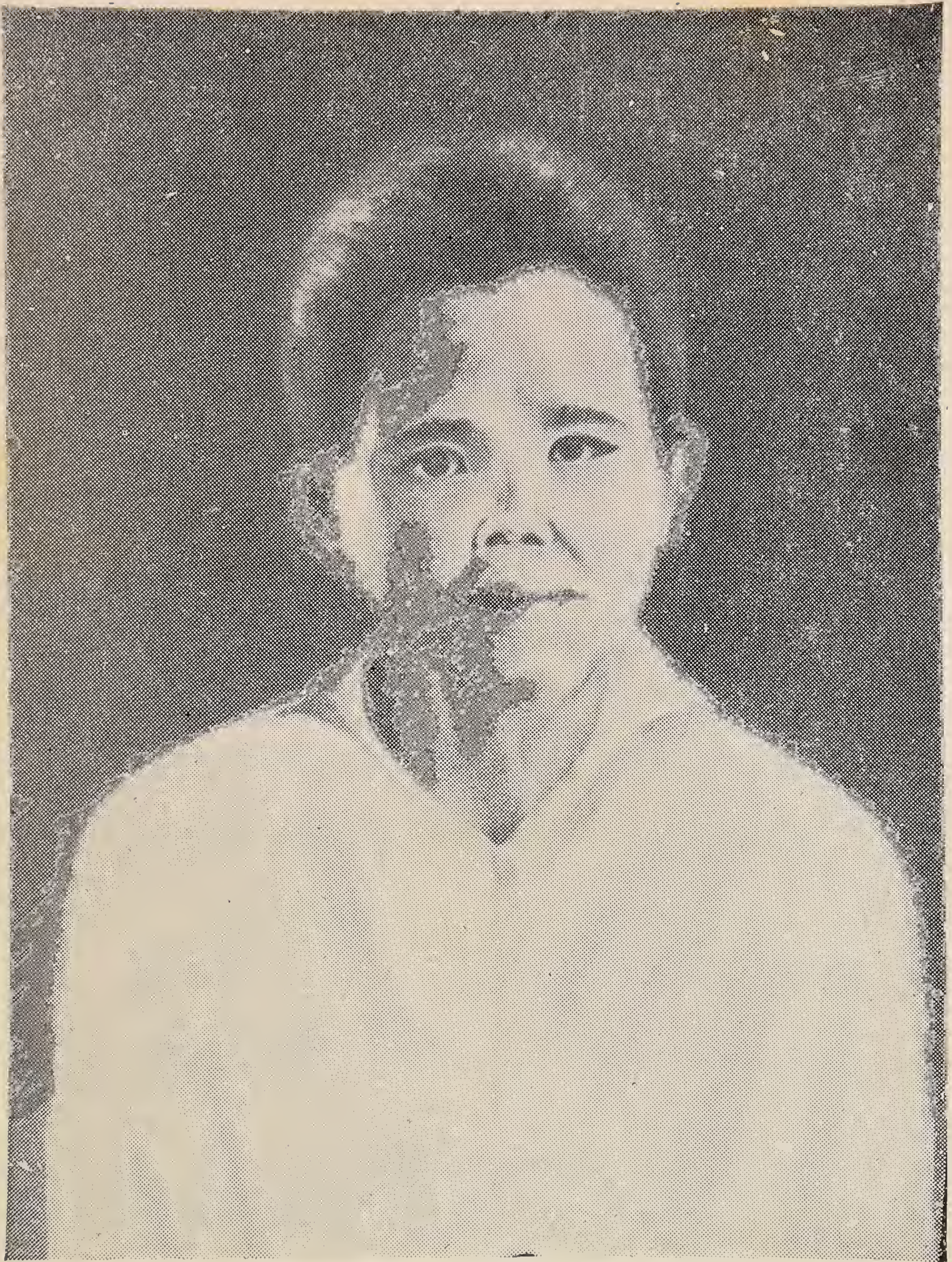
อนุโมทนา

คุณเชิด ใช้ไววิทย์ ได้มาปรารภว่าในงานฌาปนกิจศพ **คุณแม่น้อย ภิรมย์สม** ผู้เป็นมารดาของภรรยา อยากจะพิมพ์หนังสือในชุด "กฎแห่งกรรม" บางเรื่องเพื่อเป็นอนุสรณ์ในงานครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้อนุญาตให้จัดพิมพ์ได้ตามความประสงค์

คุณเชิด ใช้ไววิทย์ กับข้าพเจ้าเมื่อก่อนสงครามได้มีความรักใคร่นับถือกันมาก่อน ได้พบปะกันเสมอตามสโมสร แต่ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ เราไม่ค่อยได้มีโอกาสพบและสนทนากันเหมือนเมื่อครั้งก่อน เพราะข้าพเจ้าห่างสังคมเนื่องจากภารกิจ และเมื่อ คุณเชิดฯ ได้รับแจกหนังสือจากงานต่างๆ ก็เกิดสนใจ จึงได้ติดตามผู้เขียนจนพบข้าพเจ้า ขอบคุณที่คุณเชิด ใช้ไววิทย์ ได้สนใจในหนังสือชุดนี้ และให้เกียรติอันสูงเพื่อจะพิมพ์แจกเป็นอนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพ คุณแม่น้อย ภิรมย์สม เพื่อให้แพร่ออกไปกว้างขวางยิ่งขึ้น

หากหนังสือในชุดนี้เกิดประโยชน์ในทางที่ดีแก่ท่านผู้อ่านแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ความดีทั้งหมดเป็นบุญกุศลจงดลบรรดาลให้วิญญาณของ **คุณแม่น้อย ภิรมย์สม** จงไปสู่สุขคติในสัมปลายภพตามความปรารถนาของท่านเจ้าภาพทุกประการเทอญ.

ท. เลียงพิบูลย์

คุณแม่น้อย ภิรมย์สม

ชาตะ พ.ศ. ๒๔๒๗

มรณะ พ.ศ. ๒๕๐๗

รำลึกถึงคุณโยมทั้งสอง

แม้จะเป็นที่รู้ ๆ กันอยู่ว่า ความตายเป็นเรื่องธรรมดา ซึ่งคนทุกคนจะต้องประสบครั้งหนึ่งในชีวิต แต่ถึงกระนั้นก็ยังอดเสียดายไม่ได้ ในเมื่อคนที่รู้จักคุ้นเคยกัน มาตายจากไป ถ้ายิ่งผู้นั้นมีคุณงามความดีเป็นพิเศษด้วยแล้ว ก็ยิ่งเพิ่มความเสียดายขึ้นไปอีก นี่ก็เป็นเรื่องธรรมดาอีกเหมือนกัน

ฉะนั้น ในเมื่อคุณโยมชม ใช้ไววิทย์ และ คุณโยมน้อย ภิรมย์สม มาตายจากไปเสียเช่นนี้ ผู้ที่รู้จักคุ้นเคยกับท่าน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่เคยได้รับอุปถัมภ์จากท่าน ก็ย่อมมีความเสียดายและเสียใจ เป็นพิเศษ เช่นเดียวกัน

ขออำนาจแห่งกุศลผลบุญทั้งปวง จงบันดาลให้คุณโยมทั้งสอง เสวยสวรรค์ สมกับความดีที่ได้ทำไว้นั้น เทอญ.

พระราชปัญญาสุธี

วัดประยุรวงศาวาส ธนบุรี

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๐

ระลึกถึง

เกิดและดับเป็นของคู่กันก็จริง แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่วายเป็นเหตุให้คิดถึงซึ่งกันและกัน เพราะเมื่อดำรงค์ชีวิตอยู่ ได้มีกิจสัมพันธ์เนื่องถึงกัน คุณโยมชม ใช้ไววิทย์ และ คุณโยมน้อย ภิรมย์สม ท่านทั้งสองนี้ได้เป็นผู้อุปการคุณกับอาตมาเป็นอย่างมาก เมื่อท่านมาจากไปเสียจากโลกนี้ ย่อมเป็นเหตุให้ระลึกอยู่ไม่มีวันลืม ด้วยท่านทั้งสองที่กล่าวนามมานี้ เป็นผู้เปี่ยมไปด้วยศรัทธาในทางพระพุทธศาสนา ตั้งมั่นอยู่ในทานศีลภาวนาเป็นอย่างดีเสมอมาจนสิ้นชีวิต เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่อาตมาจะไปบำเพ็ญกุศลก่อสร้างถาวรวัตถุ ณ วัดใดๆ เมื่อท่านทราบจะต้องเข้าร่วมบำเพ็ญกุศลด้วยเสมอไป ดังตัวอย่างที่อาตมาได้ไปก่อสร้างพระอุโบสถวัดโพธาราม อำเภออู่ทองจังหวัดสุพรรบุรี คุณโยมทั้งสองนี้ท่านก็ได้เข้าร่วมบริจาคสร้างพระอุโบสถด้วย ดังมีนามปรากฏอยู่ที่แผ่นหินจารึกนามผู้บริจาคติดอยู่ที่พระอุโบสถ วัดโพธาราม แม้ที่วัดอื่น ๆ ที่อาตมาไปบำเพ็ญกุศลเป็นต้นว่าทอดกฐินที่วัดกระโดงทอง อำเภอเสนาจังหวัดอยุธยา เพื่อรวบรวมปัจจัยสร้างหอสวดมนต์ที่วัดนั้นท่านก็บริจาคทรัพย์สร้างด้วย และที่วัดนี้ คุณโยมชม ใช้ไววิทย์

ท่านได้ถวายเรือจ้างไว้ ๑ ลำแด่พระสงฆ์ที่วัดนั้น เพื่อสะดวกแก่พระสงฆ์จะไปไหนมาไหนได้สะดวก และได้สร้างธรรมาศน์แสดงธรรมไว้ที่วัดพิชัยญาติการามอีก ๑ ธรรมาศน์ และท่านได้กระทำสังฆทานถวายแด่พระภิกษุสามเณรแห่งวัดพิชัยญาติเป็นลำดับมาจนสิ้นอายุ นับว่าท่านทั้งสองเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ได้มีศรัทธาในทางพุทธศาสนา รักษาศีล บำเพ็ญกุศลทานบริจาคเป็นลำดับมาจนสิ้นอายุ ชื่อว่าได้ทำประโยชน์ให้แก่ตนและบุคคลอื่น เป็นอย่างดีเสมอมา อันคนเราเมื่อเกิดมาแล้วความตายย่อมติดตามมาเป็นธรรมดา ไม่มีผู้ใดที่จะหนีพ้นไปได้ โดยเหตุนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงได้ทรงแสดงว่า ทหรา จ มหนฺตา จ เย พาลา เย จ ปณฺฑิตา จ อฑฺฒา เจว ทลิทฺทา จ สพฺเพ มจฺจุปรายนา คนทั้งหลาย ทั้งเด็ก ทั้งผู้ใหญ่ ทั้งคนเขลา ทั้งคนฉลาด ทั้งคนมั่งคั่ง ทั้งคนขัดสน ล้วนมีความตายเป็นที่ไปในเบื้องหน้า น สนฺติ ปุตฺตา ตาณาย น ปิตา น ปิพนฺธวา อนฺตเกนาธิปนฺนสฺส นตฺถิ ญาตีสุ ตาณตา เมื่อคนอันความตายครอบงำแล้ว ไม่มีบุตรธิดาเผ่าพันธุ์จะต่อต้านได้ ความต่อต้านไม่มีในญาติทั้งหลาย ดังนี้ เมื่อบุคคลเราหลีกเลี่ยงความตายไปไม่ได้แล้ว พระพุทธเจ้าจึงได้ทรงพระกรุณาแก่หมู่สัตว์ ให้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ประกอบแต่คุณงาม

ความดี ประพฤติชอบด้วย กาย วาจา ใจ ดังนี้เป็นต้น

อนึ่งคุณโยมชม ใช้ไววิทย์ และ คุณโยมน้อย ภิรมย์สม เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ประกอบแต่คุณงามความดี มีรักษาศีล ให้ทานเป็นต้น จนสิ้นอายุนี้ ขออานิสงส์ผลบุญที่คุณโยมทั้งสองได้บำเพ็ญไว้ จงดลบันดาลให้คุณโยมทั้งสองไปสู่สุคติภพโลกสวรรค์ เสวยแต่ความสุขสำราญในสัมปรายภพด้วย เทอญ.

พระครูสุตธนวัฒน์

วัดประยุรวงศาวาส ธนบุรี.

วิญญาณที่รอคอย

เมื่อก่อนทุกครั้ง ที่ข้าพเจ้าได้เรื่องเกี่ยวกับวิญญาณหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์อภินิหาร จะเป็นด้วยมีผู้มาเล่าให้ฟังก็ดี หรือเป็นจดหมายบันทึกส่งมาก็ดี ข้าพเจ้าต้องใช้ความคิดอย่างหนักเพื่อพิจารณาว่า ควรจะเขียนขึ้นหรือไม่ เมื่อเขียนขึ้นแล้วผู้อ่านจะมีความรู้สึกอย่างไร บางท่านอาจพูดไปในทางอกุศลแม้ข้าพเจ้าเองจะรู้อย่างเต็มอกว่า ทุกสิ่งที่ลี้ลับเกิดขึ้นได้อย่างไม่มีเหตุผลที่จะพิสูจน์ได้ ยังมีอยู่ในโลกอีกมากมาย บางเรื่องมีผู้มาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังและย้ำว่าท่านได้ประสพด้วยตนเอง เมื่อได้ฟังเรื่องจบแล้ว ข้าพเจ้าต้องใช้ความคิด แล้วตอบท่านไปอย่างไม่เต็มปากว่า

เรื่องนี้สำหรับผมเชื่ออย่างไม่มีข้อสงสัย แต่เรื่องเช่นนี้ต้องรอเอาไว้ก่อนยังไม่ถึงเวลา แม้ในปัจจุบันนี้ ทางวิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้าในทางวัตถุ แต่ก็ยังเข้าไม่ถึงในสิ่งลี้ลับที่เกิดขึ้นอย่างไม่มีเหตุผล ในยุคนี้เป็นยุควิทยาศาสตร์เจริญกำลังจะส่งมนุษย์อวกาศไปสู่ดวงจันทร์ เพื่อสำรวจสิ่งลี้ลับ และจะส่งไปสำรวจดวงดาวอื่น ๆ ต่อไป ฉนั้น มนุษย์เราจึงมุ่ง

หน้าหันไปเอาใจใส่ตื่นเต้นหลงใหลในความเจริญทางวัตถุใหม่ๆ ไม่มีที่สิ้นสุด คนส่วนมากพากันคิดว่า ทุกอย่างต้องมีเหตุผล โลกเราอยู่ด้วยเหตุผล และไม่เชื่อว่าจะมีสิ่งใดเกิดขึ้นลอย ๆ อย่างพิสูจน์ไม่ได้ แต่ข้าพเจ้ายังเชื่อแน่ว่า วันหนึ่งข้างหน้าคง จะมีผู้หันมาสนใจในเรื่องวิญญาณและสิ่งลี้ลับอภินิหารหรือตาย แล้วเกิด เมื่อนั้นแหละ สิ่งลี้ลับอย่างนี้คงจะค่อย ๆ คลี่คลาย เผยความจริงออกมา แต่เวลานั้นเห็นจะเป็นอนาคตอันใกล้นี้

เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้นำไปเล่าต่อให้เพื่อน ๆ รุ่นพี่และท่านที่เคารพนับถือฟัง ถึงสิ่งลี้ลับที่เกิดขึ้นแล้ว จากปากคำมีผู้เล่าให้ฟัง แต่ข้าพเจ้าไม่กล้าเขียน ท่านเหล่านั้นก็ช่วยกำลังใจให้ความเห็นคล้ายกัน บางท่านก็ว่า " หากคุณจะมองอะไรในแง่ร้าย กลัวเขาจะว่าอย่างโน้นอย่างนี้หมดทุกอย่างแล้ว คุณก็ไม่ต้องทำอะไร มัวแต่กลัวจนแก่ตายเปล่าก็ทำอะไรไม่ได้ เราอย่าไปมองดูคนอื่น เพราะมนุษย์ปุถุชนย่อมมีจิตใจความรู้สึกแตกต่างกันยากที่จะรู้ความคิดของคนอื่น มีทั้งสุภาพและหยาบคาย มีทั้งเมตตาและโหดร้าย ทำไมเราต้องสนใจคนอื่น เราทำดีคนชั่วก็นินทา เราทำชั่วคนดีก็นินทา หนีไม่พ้นการนินทา สิ่งสำคัญเราควรจะมองดูตัวของเราเอง สำรวจดูตัวเราเอง พิจารณาดูว่า เรามีจิตใจอย่างไรดีหรือชั่ว บางคนมองคนอื่น

เห็นเขาชั่ว แต่ไม่รู้ไม่มองดูตัวเองว่าชั่วยิ่งกว่าคนอื่น บางคนเห็นคนอื่นเขาอิจฉาริษยาเอาไปนินทาว่าร้าย แต่ตัวเองมีความริษยามากกว่าผู้อื่นชอบนินทาหาเรื่องไม่แพ้ผู้อื่น นี่ก็มัวแต่ดูคนอื่น ไม่หันมาดูตัวเองเสียบ้าง

ถ้าเราได้พิจารณาดูตัวเองว่า ที่เราทำเพื่ออะไร เพื่อหวังลาภยศสรรเสริญหรือเปล่า มีความอิจฉาริษยาแฝงอยู่หรือไม่ หากเราทำเพื่อเห็นแก่ตัว ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน เพื่อต้องการเด่นคนเดียว ไม่สนใจใครจะเสียหาย ต้องการแต่ลาภยศสรรเสริญ เอาความดีใส่ตัว เอาความชั่วใส่คนอื่น เราก็ควรกลัว คนดีเขาจะติฉินนินทา กรรมจะตามทัน หากว่าเราสำรวจดูตัวเองแล้ว เราไม่ได้ทำเพื่อประโยชน์ของเราเอง มุ่งหวังตั้งใจให้เกิดประโยชน์ส่วนรวมด้วยใจบริสุทธิ์ เราไม่ต้องการลาภยศสรรเสริญ เรามุ่งหวังสร้างความดี โดยไม่ต้องการสิ่งใดตอบแทน ผมว่าคุณก็ไม่ต้องกลัวอะไรอีกต่อไป คนที่จะนินทาใส่ร้ายนั้น ย่อมมีจิตใจตรงกันข้ามไม่ใช่คนดีนัก ผมมีความเห็นอย่างนี้คุณลองไปคิดดู หากมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นคุณจะไม่ท้อใจ

เมื่อข้าพเจ้าได้ข้อคิดจากความเห็นเพื่อนรุ่นพี่และท่านที่เคารพนับถือเป็นผู้มีจิตใจเที่ยงธรรม ซึ่งเป็นผู้แนะนำที่มีแต่

ความหวังดี เคยให้ความรู้ในทางธรรมะที่เกิดประโยชน์อันสูงค่า จึงมาคิดว่า คนที่มุ่งหน้าทำความดีแล้ว ไม่ควรจะกลัวอุปสรรคใดๆ อย่าไปสนใจอย่างอื่น วันนี้เขาไม่เห็นดี วันข้างหน้าเอาอาจเห็นดีก็ได้ เมื่อคิดได้เช่นนั้นแล้วข้าพเจ้าก็สบายใจ

แต่นั้นต่อมา ข้าพเจ้าจึงได้ตัดสินใจเลือกเขียนเรื่องลี้ลับมหัศจรรย์ ที่เกินประโยชน์แก่ส่วนรวม หรือเป็นเรื่องที่น่าศึกษา และยกเว้นบางเรื่อง มีผู้บันทึกส่งมาซึ่งหนักไปอย่างที่เรียกว่าเป็นเรื่องจริงอย่างไม่น่าเชื่อ ข้าพเจ้าก็เลือกชนิดเรื่องกลาง ๆ ที่มีทั้งผู้เชื่อและไม่เชื่อและพวกยังสงสัย ข้าพเจ้าก็ไม่สนใจว่า ท่านจะเชื่อหรือไม่เชื่อ เพราะทุกคนมีความรู้สึกของตนเองเป็นอิสระ

หากจะมีผู้ถามข้าพเจ้าว่า "เรื่องนั้นเรื่องนี้เป็นเรื่องจริงหรือ"

ข้าพเจ้าก็จะย้อนถามว่า "ท่านเชื่อหรือไม่"

หากท่านตอบว่า "ผมไม่เชื่อ"

ข้าพเจ้าก็จะบอกว่า "ท่านคิดถูกแล้วที่ไม่เชื่อ เพราะท่านไม่เคยได้ประสพการณ์ในชีวิตของท่านเอง"

หากท่านจะบอกว่า "ผมเชื่อในเรื่องนี้"

ข้าพเจ้าก็จะบอกกับท่านว่า "ที่ท่านเชื่อก็ถูกแล้ว เพราะข้าพเจ้าคิดว่าท่านคงจะเคยประสพเหตุการณ์มาด้วยตนเอง"

หากท่านจะตอบว่า "ผมยังเชื่อไม่สนิท เชื่อครึ่งเดียว หรือเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง"

ข้าพเจ้าก็จะบอกกับท่านว่า "ท่านคิดถูกแล้ว เมื่อสิ่งใดไม่ได้เห็นด้วยตาและประสพด้วยตนเอง อย่าด่วนเชื่อง่าย ๆ นี้เป็นหลักธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต่อเมื่อได้ใช้สติปัญญาพิจารณาด้วยความไม่ประมาท เมื่อเห็นความจริงในความรู้สึกแล้วจึงค่อยเชื่อ แม้แต่พระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ก็เช่นเดียวกัน พระองค์สอนให้สัตว์โลกทั้งหลายอย่าเชื่อง่าย จงพิจารณาด้วยปัญญาก่อน เมื่อรู้แจ้งเห็นจริงจึงค่อยเชื่อ นี่เป็นหลักสัจธรรมทางพระศาสนาอันควรเคารพยิ่ง เพราะสอนไม่ให้เราประมาท ให้ใช้สติปัญญาอย่าหลงงมงาย"

เรามาพิจารณาสิ่งลี้ลับมหัศจรรย์กันดูว่า ในโลกนี้ยังมีอะไรที่เรายังไม่รู้อีกมากมาย ซึ่งเพื่อจะชี้ให้เห็น "กรรม" ของมนุษย์ที่ได้สร้างขึ้น ไม่ว่าในยุคอดีตชาติหรือในยุคปัจจุบัน ย่อมจะเกิดผลเมื่อได้ติดตามมาทัน และจะชี้ให้เห็นว่า มนุษย์เมื่อตายแล้วเกิดนั้นเป็นสิ่งที่แน่นอน ไม่มีปัญหาอะไรเหลืออยู่ให้สงสัย เราต้องได้กลับมาเกิดอีกแน่ เพื่อใช้กรรม สมเหตุ

ผลขององค์พระบรมศาสดาของเรา ท่านได้ทรงชี้ให้เห็นผลแห่งกรรม และมนุษย์ที่ยังมีกิเลสก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดไม่สิ้นสุด เมื่อเราเข้าถึง สามารถได้ปฏิบัติตามหลักธรรมมี ศีล สมาธิ ปัญญา และวิปัสนากรรมฐาน รู้แจ้งความจริงตามธรรมชาติ พิจารณาถึงสังขารร่างกายของเรา จะต้องแตกดับไปตามเวลาของธรรมชาติ เช่นเดียวกับปู่ย่าตายายที่เกิดแล้วตายไม่มีอะไรเหลือ คงจำได้แต่ชื่อและความดีความชั่วเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่สร้างขึ้น เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่อนุชนรุ่นหลังต่อไป เมื่อเราใช้สติปัญญาพิจารณามองเห็นความจริงแล้วก็สามารถกำจัดกิเลสตัณหาเครื่องเศร้าหมองต้นเหตุของทุกข์ ทำจิตให้บริสุทธิ์สะอาดสามารถดับความรัก โลภ โกรธ หลง ดับความรู้สึกในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสส์ ดับลงได้หมดสิ้น ไม่สามารถจะเกิดขึ้นในความรู้สึกอีกต่อไป เมื่อนั้นเราจะรู้สึกว่า ร่างกายปลอดโปร่งว่างเปล่าและสงบ เพราะไม่มีอะไรรกรุงรังยุ่งทางสมองและทางจิตใจ เพราะเราได้กวาดล้างให้สูญสิ้นดับไปในความนึกคิด ทำให้จิตบริสุทธิ์ใสสอาด เหมือนดวงแก้วมณีที่ปราศจากราคีไฝฝ้า ความรู้สึกว่าไม่มีอะไรจริงจัง ทุกอย่างเหมือนภาพลวงไม่ควรที่จะยึดถือว่าเป็นตัวตนของเรา แม้เราจะมีร่างกายมีเนื้อหนังมังสาเป็นร่างมนุษย์ธรรมดา แต่จิตใจ

เราก็ผิดกับมนุษย์ธรรมดาที่ไม่มีความรู้สึกดีใจ เสียใจ ไม่ยินดียินร้าย ไม่รักไม่ชัง สิ่งเหล่านี้เป็นสัจจธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรงค้นพบ หากเราปฏิบัติได้ เราก็จะพ้นจากความทุกข์ จะได้รับความสงบสุขที่แท้จริง มิได้เจือปนกับความทุกข์ ดังที่มนุษย์หลงใหลในโลกียสุข งมงายหนาด้วยกิเลสตัณหา ยังต้องวนเวียนมาเกิดในกองทุกข์ต่อไป ตอนนี้ขอพักหลักธรรมไว้ก่อน มาฟังสิ่งอัศจรรย์ที่ได้เกิดขึ้นแล้วต่อไป

เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นก่อน พ.ศ. ๒๕๐๐ เพียง ๓ ปี ในเดือนตุลาคม ที่จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งเป็นเมืองที่เกิดวรรณคดีที่มีชื่อนับแต่โบราณตลอดมา เป็นที่รู้จักของคนไทยทุกยุคทุกสมัยไม่ว่าเด็กผู้ใหญ่คือเรื่อง "ขุนช้างขุนแผน"

ในครั้งนั้นมีกรมหนึ่งของกระทรวงที่ใหญ่โต ไม่แพ้กระทรวงทั้งหลาย ได้มีการทอดกฐินวัดหนึ่งในจังหวัดสุพรรณบุรี เป็นกฐินพระราชทาน และทอดวัดที่มีชื่อเสียงในจังหวัดนั้น งานกฐินพระราชทานครั้งนั้น มีข้าราชการทั้งหญิงชายในกรมนั้น นับแต่ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ตลอดชั้นผู้น้อย และยังมีชาวต่างประเทศที่สังกัดอยู่ในกระทรวงนี้ เดินทางไปร่วมงานบุญด้วย นับว่าเป็นงานกฐินครั้งใหญ่ที่เด่นในสุพรรณบุรีในปีนั้น

ก่อนวันทอดกฐินในคืนหนึ่ง ทางคณะกรรมการกฐินของกรมได้จัดงานการเล่นฉลององค์กฐิน ท่านรองอธิบดีให้ชื่อการแสดงว่า "ว.ส.ม. บันเทิง" เป็นการแสดงเบ็ดเตล็ดของข้าราชการหญิงชายร่วมกันสนุกสนาน มีประชาชนชาวบ้านอุ้มลูกจูงหลานมาชมการแสดงมากมาย การแสดงนับว่าแสดงได้ดีเด่นในคืนนั้น ก็ได้แก่การแสดงลิเก ซึ่งเป็นที่ยกย่องชมเชยว่าแสดงได้ดีมากในท่ามกลางสายตาของข้าราชการในกรม และญาติมิตรชาวพระนครที่เดินทางไปร่วมด้วย พร้อมทั้งชาวสุพรรณเป็นจำนวนมากมาย พูดต่อ ๆ กันออกไปว่า ชุดลิเกนี้เขาเล่นดีจริงๆ แสดงถึงอกถึงใจ โดยเฉพาะนางเอกนั้นสวยมากกิริยาวาจานิ่มนวลอ่อนหวาน ทั้งแสดงได้ดีเท่าหรือดีกว่าลิเกอาชีพบางคณะ ทั้งที่เป็นลิเกบรรดาศักดิ์สมัครเล่น ร้องรำไม่มีเคอะเขิน ต่างก็วิจารณ์กันตามความเห็นตามความรู้สึกของตนและชาวชนบทที่ชอบดูลิเกอยู่เสมอ เลยเป็นที่ถูกอกถูกใจของชาวเมือง กล่าวขวัญถึงแต่เรื่องลิเก ส่วนการแสดงเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ แม้จะแสดงได้ดีก็ไม่ค่อยได้สนใจกันมากนัก

รุ่งขึ้นเป็นวันทอดกฐิน ทางคณะกรรมการทอดกฐินได้ให้เกียรติสูงแก่นางเอกที่มีผู้ยกย่องกล่าวขวัญถึง การแสดงเป็นนางเอกลิเกได้ดีเยี่ยม ให้เป็นผู้อุ้มไตรครององค์กฐินเดินแห่

รอบโบสถ์ แต่เมื่อขบวนยังเดินไม่ครบ ๓ รอบ หญิงสาวผู้นั้นก็รู้สึกมึนศีรษะและวิงเวียน เพราะอ่อนเพลียคล้ายจะเป็นลมเพราะเหน็ดเหนื่อย จึงรีบมอบไตรครององค์กฐินให้ผู้อื่นอุ้มแทนเพื่อแห่รอบโบสถ์ต่อไปให้ครบสามรอบตามระเบียบ

ส่วนหญิงสาวผู้นั้นก็ออกมานั่งพักภายนอกบริเวณโบสถ์ใต้ต้นลำไย เพื่อพักให้หายความวิงเวียนคลื่นเหียนพวกเพื่อนที่ไปด้วยทุกคนพากันคิดว่า อาจเป็นการกร้างานมากเกินไปขาดการพักผ่อนหลับไม่พอ เพราะต้องแสดงเป็นตัวนางเอกลิเกและต้องนอนดึกเวลานอนน้อย จึงทำให้เหน็ดเหนื่อยง่ายเป็น-ธรรมดา

เมื่อหญิงสาวเข้าไปพักผ่อนใต้ต้นลำไย ทันใดนั้นก็ร้อง-กรีดดังขึ้นสุดเสียง คล้ายกับตกใจกลัวอย่างหนัก และฟุบสลบลงที่ตรงนั้น พวกเพื่อนร่วมงานและที่ไปด้วยพากันตกใจ ต่างเข้าไปช่วยกันแก้ไขตามมีตามเกิด แต่แล้วเมื่อหญิงสาวรู้สึกตัวฟื้นขึ้นมา กิริยาท่าทางก็เปลี่ยนแปลงจากสภาพเดิม กลับแสดงกิริยาดุร้ายขึงขังจริงจังขึ้นมาทันที มีกำลังแรงเกินมนุษย์ธรรมดาซึ่งผิดกับหญิงสาวเอวบางร่างน้อย ท่ามกลางผู้คนที่มาชุมนุมในงานนั้นมากมาย แสดงกิริยาท่าทางอาละวาด มีข้าราชการชายเข้าไปช่วยจับ เพื่อให้อยู่ในความสงบ ไม่ให้แสดงกิริยา

อาละวาด เพราะในเวลานั้น เป็นเวลางานบุญ แต่ก็ไม่สามารถจะทานแรงได้ต้องช่วยกันจับหลายคนเพื่อให้อยู่สงบ ไม่ให้ดิ้นรนแสดงกิริยาดุร้ายฮึดฮัด เพราะพิธีทอดกฐินยังไม่ได้เริ่มทอด เพราะผู้คนต่างตกตลึง หันมาสนใจในหญิงสาวผู้นี้

ทันใดนั้นเสียงห้าว ๆ ก็พูดออกจากปากของหญิงสาวเป็นเสียงคำรามอย่างน่ากลัวว่า

"กูมาคอยมึงมานานตั้ง ๓๗ ปีแล้ว เพิ่งจะได้มีโอกาสวันนี้ กูจะได้แก้แค้นกินเลือดมึงให้ได้ กูแค้นใจนัก"

แต่แล้วก็มีเสียงผู้หญิงพูดขึ้นในคนเดียวกันนั้นว่า "อย่าตามมาจองเวรจองกรรมเลยไปสู่ที่ชอบเถิด"

แต่แล้วเสียงผู้ชายห้าว ๆ กัดฟันอย่างโกรธแค้นแล้วพูดว่า "มึงทำกับกูมึงไม่คิดเลย ขาดความเมตตาสงสาร ทำให้กูยังไม่ได้ไปผุดไปเกิด เพราะยังไม่ได้แก้แค้นกินเลือดของมึง"

แล้วเสียงผู้หญิงก็พูดอย่างเสียงสั่นเพราะความกลัวพูดว่า "อย่าเอาชีวิตฉันเลย ฉันกลัวแล้ว อโหสิกรรมให้ฉันเถิด ฉันกลัวแล้ว" เสียงหญิงอ้อนวอนสอื้นให้ต่อไปว่า "ขออโหสิกรรมให้ฉันเถิด ฉันกลัวแล้ว"

เสียงผู้ชายพูดอย่างดุดันว่า "ไม่ได้ กูไม่ย่อมอโหสิกรรมให้แก่มึงเป็นอันขาด ถึงเวลาของกูแล้ว"

ทันใดนั้น มีท่านข้าราชการผู้ใหญ่หลายท่านได้เข้าไปพูด-กับวิญญาณที่สิงในร่างของหญิงสาวว่า

"เราเป็นอะไร ที่ได้มาสิงในร่างของผู้ที่กำลังจะสร้าง-บุญกุศลงานทอดกฐินครั้งนี้"

เสียงผู้ชายในร่างหญิงก็พูดขึ้นว่า "ข้ามีความแค้นเพราะความอาฆาตผู้หญิงคนนี้มาแต่ชาติก่อน เพราะหญิงคนนี้ เมื่อชาติก่อนมันเกิดเป็นผู้มั่งคั่ง มีทรัพย์สินเงินทองไร่นาสาโทมากมาย เป็นคนมีอิทธิพลมาก ข้าทำผิดหนีมาถึงวัดนี้ แต่มันได้ให้คนติดตามมาตัดแขนของข้าทั้งสองข้างแค่ข้อศอก ทำให้ข้าแค้นใจ ก่อนข้าจะตายจึงอธิษฐานว่า ข้าจะขอแก้แค้นดื่ม-เลือดให้สมกับความแค้นให้จงได้"

แต่แล้วเสียงผู้หญิงพูดขึ้นว่า "ไม่จริงฉันไม่ได้สั่งไปฆ่าไปแกงไปตัดตีนตัดมือ ฉันสั่งให้ไปจับตัวพามาอย่าให้หนีไป เพราะแกเป็นบ่าวมีความผิด"

เสียงวิญญาณเข้าสิงหัวเราะก้อง แล้วคำรามออกมาอย่างน่ากลัวว่า "ถ้ามึงไม่สั่ง อ้ายพวกไพร่ขี้ข้ามันจะมาทำกับกูถึงขนาดนี้เชียวหรือ ตัดแขนทั้งสองข้าง มึงอย่าแก้ตัว ถึงอย่างไรมึงก็ไม่พ้นเงื้อมมือกูไปได้ ถึงมึงจะสั่งหรือไม่สั่ง มึงเป็นนายอ้ายพวกนั้นเป็นบ่าวและเป็นขี้ข้ามึงก็รับผิดชอบวันยังค่ำ บัดนี้

มึงจนมุมแล้วซิ ถึงพยายามแก้ตัว มึงอย่าหวังว่าจะมีใครมาช่วยมึงให้รอดพ้นเงื้อมมือกูได้" พูดแล้ววิญญาณก็หัวเราะอย่างแค้น ๆ

แม้จะมีข้าราชการผู้ใหญ่ได้ร้องขอให้พักการแก้แค้นไว้ก่อน ขอเวลาให้หญิงสาวได้มีโอกาสสร้างความดีทอดกฐินให้เสร็จเรียบร้อยเสียก่อนค่อยมาเจรจาใหม่ วิญญาณชายผู้แรงด้วยความพยาบาทก็ไม่ยอม แม้จะพูดจาอย่างไรก็ไม่เกิดผล และไม่ยอมออกจากร่างหญิงสาวที่วิญญาณของตนสิงอยู่

เสียงโจษจรรย์หมู่ชาวบ้านที่มาโมทนาและมาดูงานกฐินในวันนั้นมากมาย ต่างก็โจษต่อ ๆ กันไปว่า ผู้หญิงสาวสวยที่แสดงเป็นนางเอกเล่นเก่งเมื่อคืนนี้ ได้ถูกผีเข้าเสียแล้ว เวลานี้อาละวาดอยู่ใต้ต้นลำไย พวกที่มาด้วยกันหมดปัญญา กำลังจะเที่ยวหาคนดีมีวิชาหรือพวกหมอผีมาจัดการ พวกที่ขวัญอ่อนเมื่อได้ยินว่าผีเข้าก็กลัวไม่กล้าเข้าใกล้ถอยห่างออกไป เพราะเป็นคนกลัวผีอยู่แล้ว ส่วนพวกที่มีจิตใจเข้มแข็งกล้าหาญก็อยากรู้อยากเห็น และพวกที่ไม่เชื่อเรื่องผีสางและคิดว่าผีไม่มีในโลกก็ไปคอยจับผิดคิดว่าคงจะแกล้งทำ จึงเข้าไปมุงดูคอยซักถามร่างของหญิงสาว ต่างก็มีความเห็นแตกต่างกันเป็นธรรมดา

เรื่องโจษขานนี้ได้ยินถึงท่านเจ้าอาวาส ซึ่งกำลังครองผ้าจะเข้า

โบสถ์รับผ้ากฐิน ท่านจึงรีบตรงไปที่ต้นลำไยข้างโบสถ์ เมื่อท่านเดินลงจากกุฏิ ก็มีญาติโยมต่างนมัสการท่านและขอร้องให้ท่านช่วยปราบช่วยขับวิญญาณร้ายที่สิงในร่างของหญิงสาว

ท่านสมภารหัวเราะพลางพูดว่า "อาตมาเป็นสงฆ์ไม่มีคาถาอาคมที่จะปราบผีไล่ผี มีแต่ธรรมของพระพุทธเจ้า อาตมาจะลองขอร้องดูจะได้ผลเพียงไรก็ไม่แน่ใจ"

เมื่อท่านเดินมาใกล้ต้นลำใย พวกห้อมล้อมหญิงสาวที่ถูกวิญญาณสิง เห็นท่านสมภารมาต่างก็ดีใจพากันก้มลงนมัสการแล้วต่างก็หลีกทางให้ท่านเข้าไปใกล้ พอที่จะโต้ตอบกับร่างหญิงสาวที่ถูกผีสิง

สิ่งที่แปลกคือร่างที่วิญญาณเข้าสิงนั้นก้มลงกราบท่านสมภารด้วยความเคารพ แล้วถามว่า ท่านเป็นชีบาเสงฆ์จะมาจับผมถ่วงน้ำหรือ"

ท่านสมภารยิ้มอย่างใจดีแล้วพูดว่า "อาตมาเป็นสาวกพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีจิตใจเหี้ยมโหดร้ายที่จะไปเที่ยวจับวิญญาณใดถ่วงน้ำหรอก อาตมามีศีลทำเช่นนั้นไม่ได้ มีแต่ความเมตตา อยากให้สัตว์โลกทั้งหลายอยู่กันด้วยความสงบสุข"

เสียงวิญญาณในร่างหญิงสาวหัวเราะแล้วก็พูด "ผม

เคารพนับถือท่านหลวงพ่อ แต่จะให้ผมอโหสิกรรมผู้หญิงคนนี้ ผมยอมไม่ได้ ผมได้พยายามเฝ้ารอคอยมาช้านานแล้ว จะต้องขอดื่มเลือดของมันให้ได้ จึงจะหายแค้น ขอหลวงพ่ออย่าได้มายุ่งขออะไรจากผมในเรื่องผู้หญิงคนนี้เป็นอันขาด เพราะผู้หญิงคนนี้ทำให้ผมแค้นพยาบาทเกินที่ผมจะอโหสิกรรมให้"

เมื่อได้ยินวิญญาณในร่างสาวงามพูดเช่นนั้น ท่านสมภารก็มิได้โกรธ พูดอย่างผู้มีเมตตาจิตมิได้ใช้อำนาจข่มขู่ว่า "อาตมาเป็นสงฆ์และปกครองวัดนี้ก็อยากให้ทุกคนที่ตั้งใจมาทอดกฐินครั้งนี้อยู่เย็นเป็นสุข บัดนี้ชาวพระนครเขามาทอดกฐินที่วัดอาตมาปกครอง แต่เกิดมีวิญญาณอาละวาดอาฆาตจองเวรขึ้น ซึ่งเป็นเวลาที่กำลังมีผู้มาประชุมกันหนาแน่นเพื่อจะสร้างความดีเป็นมหากุศล ทุกคนก็ได้รู้ได้เห็นทั่วกันแล้ว สีกาผู้นี้มีจิตศรัทธากำลังจะสร้างความดีเป็นมหากุศล อาตมาอยากขอร้องให้พักการอาฆาตไว้ชั่วคราวก่อน เพื่อให้สีกาผู้นี้ได้ทำบุญสร้างกุศลเสียก่อน ภายหลังจะตกลงอย่างไร ขอให้หลังจากงานกฐินเสร็จเรียบร้อย อาตมาขอเพียงแค่นี้ หวังว่าคงจะเห็นแก่อาตมาบ้าง อาตมาขอบิณฑบาตชั่วระยะที่ทอดกฐินให้เสร็จแล้วให้ชาวกรุงเทพ ฯ กลับเท่านั้น อาตมาขอบิณฑบาตแค่นี้"

วิญญาณที่สิงอยู่ในร่างหญิงสาวนิ่งอยู่ครู่ใหญ่ แล้วก็พูด

เสียงห้าว ๆ ขึ้นว่า "เมื่อท่านเป็นผู้ทรงศีลขอบิณฑบาตยืดเวลาออกไป ผมก็จะให้ แต่จะให้อโหสิกรรมนั้นผมให้ไม่ได้ มันจะต้องจองเวรกันต่อไปอีกกี่ชาติผมก็ยอม เพราะมันมีแต่ความแค้นเกินที่จะนึกอะไรอีก แต่ถ้าหากท่านจะปฏิบัติตามที่ผมต้องการ โดยเอาเลือดหญิงผู้นี้ทาใบลำไยสามใบแล้วเหน็บไว้ที่คบไม้บนต้นลำไยนี้"

ท่านสมภารสงสัยจึงถามวิญญาณในร่างหญิงสาวว่า "ทำไมจะต้องให้อาตมาทำเช่นนั้นล่ะ ทางอื่นไม่มีหรือ อาตมาเป็นสงฆ์เพียงแต่จะขอให้ออกจากร่างของสีกาเท่านั้นก็ได้นี่นา"

เสียงวิญญาณพูดว่า "ถ้าท่านไม่จัดการตามข้อเรียกร้องของผมก็จนใจ ผมก็ช่วยอะไรไม่ได้อีก"

ท่านสมภารนิ่งนึกครู่หนึ่งแล้วพูดว่า "ถ้าการขอไม่เป็นอันตรายแก่สีกาผู้น่าสงสารนี้แล้ว อาตมาจะบอกเขาให้จัดการให้"

เสียงวิญญาณพูดอย่างสบายใจว่า "ถ้าท่านให้เขาทำตามผมได้ ขอสัญญาว่าผมจะออกจากร่างและขอบอกให้รู้ไว้ว่า หญิงผู้นี้ที่เหนือเข่าซ้ายจะมีปานขาวเป็นรูปหัวใจ ถ้าได้เอาเข็มแทงลงกลางใจปานขาวรูปหัวใจแล้ว เอาเลือดทาที่ใบลำไย ๓ ใบ

ตามที่ผมต้องการ แล้วผมจะออก แต่ผมไม่ยอมอโหสิกรรมให้"

เมื่อได้ยินเสียงวิญญาณโต้ตอบกับท่านสมภารแล้ว รู้สึกว่าวิญญาณที่ดุร้ายค่อยสงบลงและสุภาพมากขึ้น ไม่ดุดันเหมือนแรก ๆ ที่พูดโต้ตอบกับฆราวาส ทำให้ทุกคนที่อยู่ในที่นั้นค่อยสบายใจขึ้น พวกข้าราชการผู้หญิงก็รีบจัดการตามที่วิญญาณต้องการ คือเลิกผ้าเหนือเข่าซ้ายก็มองเห็นปานขาวอย่างที่ว่า และได้จัดการตามที่วิญญาณบอกทุกประการ แล้ววิญญาณที่สิงอยู่ในร่างหญิงสาวก็ออกไปตามสัญญา ทำให้หญิงสาวกลับฟื้นคืนความรู้สึก เป็นตัวของตัวเองอย่างเดิม และตัวเองก็รู้สึกว่ามีวิญญาณในชาติก่อนตามพยาบาทก็ไม่มีความสบายใจ เมื่อเข้าในโบสถ์ถวายผ้าองค์กฐินร่วมกับเพื่อนข้าราชการที่มาพร้อมกันก็ตั้งจิตแน่วแน่เพื่ออธิษฐานอุทิศส่วนกุศลให้วิญญาณอาฆาตผู้นั้น เพื่อถ่ายความผิดในครั้งอดีตชาติ เมื่อการทอดกฐินได้สุดสิ้นแล้ว พวกข้าราชการทั้งหลายก็กลับพระนครร่วมกันด้วยจิตอันเศร้าหมอง เพราะต่างก็สงสารหญิงสาวที่ตกอยู่ในอำนาจพยาบาทของวิญญาณชั่วร้าย

ก่อนกลับท่านสมภารให้ข้อคิดเตือนใจว่า "จงสร้างความดีเพื่อชนะความชั่ว จะสุดสิ้นการจองเวร"

เมื่อสุภาพสตรีสาวสวยกลับมาถึงบ้านในพระนครเรียบ–

ร้อยแล้วก็รู้ตัวว่าวิญญาณอาฆาตได้ติดตามมาอยู่ในเขตบ้านตลอดเวลา บางครั้งเวลาดึกดื่นค่ำคืน จะได้ยินเสียงสุนัขพากันเห่าหอนอย่างโหยหวนเยือกเย็น น่าขนลุกขนพองมีอยู่เสมอมิได้เว้น บางครั้งพวกสุนัขก็พากันเห่าหอนเวลากลางวัน เสียงโหยหวนที่ชาวบ้านใกล้เคียงไม่อยากได้ยิน ภายในบ้านเหมือนจะปกคลุมด้วยเมฆหมอกแห่งความลี้ลับ บางครั้งจะเห็นภาพชายแขนด้วนเดินอยู่ในบริเวณบ้าน ทำให้ผู้รู้เรื่องและเคยเห็นเมื่อครั้งทอด-กฐินที่วัดในจังหวัดสุพรรณบุรี ต่างก็รู้สึกขนพองสยองเกล้า และหญิงสาวแม้จะมีความหวาดกลัวเพียงใด แต่ก็ต้องพยายามทำตัวทำใจให้กล้าชินต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว และก็ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงหลบหนีวิญญาณที่อาฆาตร้ายให้พ้นไปได้ แต่ก็พยายามทำบุญให้ทานสร้างความดี เพื่อจะอุทิศส่วนกุศลกรวดน้ำไปให้ทุกครั้ง เป็นทางเดียวที่จะให้วิญญาณคลายความพยาบาทลงได้ แม้ระยะหลังนี้วิญญาณอาฆาตจะมิได้แสดงกิริยาดุร้ายเหมือนเมื่อแรก ๆ ที่สิงอยู่ในตนก็ดี แต่หญิงสาวรู้ว่ามีสิ่งลี้ลับ เป็นเงาที่คอยติดตามตัวอยู่ตลอดเวลา ทำให้หวาดกลัวและทรมานทางประสาทและจิตใจคอยผวาอยู่เสมอ แต่ก็คิดว่าจะอยู่ที่ไหนก็คงไม่พ้นวิญญาณอาฆาตติดตามไปได้ นึกว่าจะเชิญผู้มีอาคมขลังมาขับไล่หรือจับใส่หม้อถ่วงน้ำก็จะเป็นเวร-

กรรมต่อไปไม่สิ้นสุด หญิงสาวคิดจะเอาความดีชนะวิญญาณพยาบาทให้สุดสิ้นเวรสิ้นกรรม สุดสิ้นความพยาบาทต่อไป คิดว่ามีทางเดียวเท่านั้นคือสร้างบุญกุศล ทำความดีทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เช่น ทำสังฆทานบวชคนให้เป็นพระ สร้างกุศลอื่น ๆ และให้ทานแล้วอุทิศกุศลและกรวดน้ำแผ่เมตตาไปให้มิได้คิดโกรธแค้นตอบแทนวิญญาณอาฆาตด้วยความมุ่งทำลาย แม้จะมีอาจารย์ผู้มีวิชาอาคมขลังขออาสาทำลายล้างวิญญาณอาฆาต หญิงสาวก็ไม่ยอมให้ทำ คิดว่าเวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวรดังที่ท่านสมภารเตือนไว้ ตั้งหน้าทำความดีชนะความชั่ว จึงสร้างแต่กุศลเพื่อจะให้หลุดพ้นกรรมอันนี้ตลอดเวลา

ต่อมาคืนหนึ่ง หญิงสาวได้ฝันเมื่อจวนรุ่งแจ้งฟ้าสางว่าชายแขนด้วนได้เดินเข้ามาหาที่หญิงสาวซึ่งนอนอยู่บนเตียงแต่คราวนี้ชายแขนด้วนมิได้แสดงกิริยาดุร้ายเหมือนอย่างคราวที่เคยเห็นที่แล้วๆมาแต่กลับแสดงกิริยายิ้มแย้มแจ่มใสเป็นกันเองแล้วพูดว่า

"เอาละ คราวนี้ฉันเชื่อแล้วว่า เธอไม่ได้จงใจสั่งพวกบ่าวไพร่มาทำร้ายตัดแขนฉัน นับแต่ฉันได้กินเลือดจากใบลำใยแล้ว คำอธิษฐานจองร้ายของฉันก็สุดสิ้นลง และทั้งเธอก็ได้อดทนใจเย็น พยายามสร้างกุศลอุทิศให้ฉันมากมายแล้ว บัดนี้แขนฉันได้ต่อติดอย่างเดิมแล้ว นับแต่

วันนี้เป็นต้นไป เราสิ้นเวรหมดกรรมกันแล้ว ฉันขอขอบใจที่เธออดทนทำความดีชนะฉันได้ ต่อไปนี้ขอให้เธอจงมีความสุข เมื่อแขนฉันก็ต่อติดกันได้แล้ว ฉันจะมาขอลาเธอไปละ เพื่อจะได้ไปผุดไปเกิดในโลกมนุษย์ต่อไป" แต่แล้วหญิงสาวก็มองเห็นแขนสองข้างของชายผู้นั้น เกิดงอกขึ้นเป็นมือธรรมดาปรกติอย่างน่าประหลาดอัศจรรย์ ทันใดภาพชายผู้นั้นก็โปร่งแสงหายไปต่อหน้าทันที

เมื่อหญิงสาวตื่นขึ้นแต่เช้าเป็นวันแรกที่มีจิตใจผ่องใสสดชื่นกว่าทุกวัน เพราะรู้แน่ใจว่าได้หลุดพ้นจากวิญญาณพยาบาทของชายแขนด้วน เพราะได้อโหสิกรรมไม่ก่อเวรจองกรรมกันต่อไป ภายในบ้านเข้าสู่ความปรกติสุขอีกครั้งหนึ่ง เพราะไม่ต้องคอยหวาดกลัววิญญาณพยาบาท ซึ่งเป็นสิ่งลี้ลับมองไม่เห็นด้วยสายตามนุษย์อีกต่อไป นับแต่เริ่มสร้างความดีด้วยอำนาจกุศลกรรม และทานเป็นบารมีที่หญิงสาวได้บำเพ็ญความดีตลอดมา ได้ทำให้ความแค้นความพยาบาทความอาฆาตของวิญญาณชายแขนด้วนได้ค่อยลดน้อยถอยและเบาบางลง ทุกครั้งที่หญิงสาวได้แผ่ส่วนกุศลและเมตตาจิตไปให้ ด้วยอำนาจของความดีมีศีลธรรมแผ่ไปถึงวิญญาณอาฆาตทุกคืนทุกวัน ที่สุดความดีก็ชนะความพยาบาทอาฆาตก็จบลงด้วยอโหสิกรรม เหตุ

การณ์ที่ร้ายก็กลายเป็นดีด้วยกันทั้งสองฝ่าย

เรื่อง "วิญญาณที่รอคอย" นี้ ท่านรองอธิบดีท่านได้ไปร่วมในงานครั้งนั้น ได้ประสพการณ์กับตนเอง ต่อมาท่านได้เคยพูดในที่ประชุมหลายครั้งว่าท่านเชื่อเรื่อง "วิญญาณ" มีจริงไม่มีข้อสงสัย ข้าพเจ้าได้รับความอนุเคราะห์จากอาจารย์ใหญ่โรงเรียนหนึ่ง ในจังหวัดสุพรรณบุรี พร้อมด้วยคุณพี่ของท่านก็เป็นอาจารย์อยู่ในพระนคร นับว่าเป็นพระคุณยิ่งที่ได้กรุณาเล่าและบันทึกเรื่องมาให้ข้าพเจ้าอดที่จะขอบคุณมิได้ หากท่านทั้งสองไม่ได้เล่าและส่งเรื่องนี้มาให้ข้าพเจ้าก็คงจะไม่ได้เขียนขึ้น และท่านก็เป็นผู้ที่สนใจในเรื่องกฎแห่งกรรม ทั้งได้บริจาคทรัพย์สิน เพื่อจัดพิมพ์แจกช่วยเผยแพร่หนังสือชุดนี้ตลอดมา

เรื่องนี้ส่วนมาก ท่านได้บันทึกจาก ประสพการณ์เท่าที่พบเห็นในจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนทางพระนครนั้นข้าพเจ้าก็ได้พยายามติดต่อกับท่านข้าราชการที่เคยไปทอดกฐินพระราชทานในครั้งนั้น หลายท่านก็ได้รับว่าอยู่ในครั้งนั้นด้วย และรับว่าจะสืบหาติดตามผู้ที่แสดงเป็นนางเอกในครั้งนั้น ซึ่งเป็นตัวเจ้าของเรื่อง แต่กาลเวลาได้ผ่านพ้นไปนาน การค้นหาท่านเจ้าของเรื่องจึงไม่ง่ายนัก **ข่าว**จึงเงียบหายไป การที่คิดว่าจะ

พบกับท่านเจ้าของเรื่องก็มีหวังน้อย ฉนั้นหากข้าพเจ้าไม่เขียนขึ้น ก็รู้สึกน่าเสียดาย เรื่องที่น่ารู้และน่าศึกษา เพราะไม่ช้าก็จะสูญสิ้นผู้ได้ประสพการณ์ก็จะพากันลืมหมดเหมือนคลื่นกระทบ-ฝั่ง ทราบว่าไม่มีใครบันทึกหรือเขียนไว้เป็นหลัก จะมีก็เพียงเล่าสู่กันฟังในหมู่เพื่อนฝูงและญาติพี่น้องของผู้ประสพเหตุการณ์ เห็นจะเป็นเพราะพวกเราส่วนมากกลัวคนจะหัวเราะเยาะหาว่างมงายหลงเชื่อในสิ่งเหลวไหลเป็นหัวโบราณ เพราะท่านที่ไปร่วมงานทอดกฐินพระราชทานครั้งนั้นส่วนมากล้วนแต่มีความรู้ดีความรู้สูง เชื่อแต่สิ่งที่มีเหตุผลตามหลักวิชา หากเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้นนี้ มีความผิดพลาดขาดตอนใดตอนหนึ่งหรือข้อความที่ข้าพเจ้าต่อเติมเพื่อให้เหมาะสมกับเหตุการณ์ก็ดี ข้าพ-เจ้าขอรับผิดแต่ผู้เดียว และหวังว่าคงจะกรุณาให้อภัยแก่ข้าพเจ้าด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง

เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้ขอร้องอาจารย์ใหญ่ทางจังหวัดสุพรรณ-บุรี และคุณพี่ของท่านช่วยตั้งชื่อให้เพื่อเป็นเกียรติ เพราะท่านทั้งสองได้กรุณาให้เนื้อเรื่องที่จะเกิดเป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต และท่านได้กรุณาให้ชื่อเรื่องว่า "วิญญาณที่รอคอย" ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านผู้ที่ให้เรื่อง และท่านผู้ที่ได้กรุณาอ่านเรื่องนี้จนจบ หวังว่าคงจะได้ความรู้บ้างไม่มากก็น้อย ข้าพเจ้าขอฝากคำขวัญไว้ท้ายเรื่องเป็นอนุสรณ์ไว้ว่า

จะรวยก็ขอให้รวยโดยสุจริต
จะคบมิตรก็คบแต่คนดี
จะหนีก็หนีแต่ความชั่ว
จะกลัวก็กลัวแต่ทำบาป
จะกราบก็กราบแต่ผู้มีศีล

สวัสดี

ไม่ต้องการสวรรค์

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อครั้งสะพานพุทธยอดฟ้าฯ สร้างเสร็จไม่นานนัก เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าและเพื่อนๆ ได้เริ่มทอดกฐินทางน้ำ โดยใช้เรือยนต์เป็นพาหนะทำให้ทุกคนที่ไปร่วมงานกุศลในครั้งนั้นต่างมีความศรัทธาพอใจมาก เป็นต้นเหตุทำให้ปีต่อ ๆ มาเราก็ได้ทอดกฐินทางเรือเป็นประจำปี เริ่มวัดริมน้ำทางเมืองประทุมธานีตลอดไปถึงสามโคก เป็นที่สนุกสนานทั้งชาวบ้านชาววัดและชาวกรุงจนเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ การทอดกฐินจึงหยุดชงักไป เพราะหาเรือยนต์ที่เป็นพาหนะไม่สะดวก

เมื่อมนุษย์เราทุกรูปทุกนาม ทุกชาติทุกภาษา หากได้สร้างคุณงามความดีเป็นประโยชน์ส่วนรวมแล้ว ก็ย่อมเป็นที่ยกย่องสรรเสริญ เป็นที่เคารพบูชาของผู้ที่รู้เห็นทั่วไปไม่เลือกชาติศาสนา ครั้งนั้นบริษัทสแตนดาร์ดออยล์หรือสแตนดาร์ดแวกคัมออยล์ หรือบริษัทโซโกนีข้าพเจ้าก็จำไม่ได้ เพราะบริษัทนี้ได้เปลี่ยนชื่อหลายครั้ง ข้าพเจ้าอาจจำชื่อสับสนกันก็ได้ เพราะเป็นเวลานานปี แต่ก็เป็นบริษัทเดียวกัน เวลานั้นนายเฮนรี่ โพร้ส เป็นผู้จัดการ ในฐานะที่ข้าพเจ้าเคยติดต่อกับ

บริษัทนี้มาแต่แรก ข้าพเจ้าจึงคุ้นเคยกับคนในบริษัทนี้เป็นส่วนมาก โดยเฉพาะพวกพนักงานเดินตลาด นายเฮนรี่ โพร้ส เป็นฝรั่งที่น่าเคารพนับถือมากผู้หนึ่ง ที่ข้าพเจ้าเคยพบเห็นมา ท่านผู้นี้ได้ทราบข่าวจาก คุณพูนโต เต็มวงค์ พนักงานเดินตลาดว่า ข้าพเจ้าจะทอดกฐินทางน้ำ ก็ได้จัดส่งเรือยนต์ของบริษัทพร้อมทั้งเติมน้ำมันเต็มอัตรา เรือลำนี้เราได้จัดเป็นเรือองค์-กฐิน เพราะเป็นเรือโอ่โถงมีห้องนอนห้องน้ำพร้อม ทั้งได้จัดพนักงานประจำเรือพร้อมทุกหน้าที่ แต่คนเรือเป็นชาวไทยอิสลามล้วน ข้าพเจ้าอดนึกถึงบุญคุณที่ท่านได้ส่งเรือมาร่วมการกุศลทอดกฐินครั้งนั้นไม่ได้ ทั้งที่เราต่างศาสนากัน ทำให้ข้าพเจ้าระลึกถึงอย่างไม่มีวันลืม นายเฮนรี่ โพร้ส ผู้นี้ใครได้รู้จักได้คบค้าสมาคมย่อมเป็นที่รักใคร่นิสัยใจคอ และยกย่องความดียากที่จะลืมได้ ทั้งพนักงานและเสมียนคนงานตลอดทั้งกรรมกรในบริษัทที่อยู่ในใต้บังคับบัญชา ต่างก็รักใคร่เคารพนับถือเปรียบท่านผู้นี้เหมือนบิดา เพราะเป็นคนเห็นอกเห็นใจคน มีจิตใจเที่ยงธรรม ปกครองผู้ใต้บังคับบัญชาเหมือนบิดาปกครองบุตร มีความรักใคร่เอ็นดูคอยอบรมสั่งสอน ไม่เคยดุด่าใช้วาจาสามหาว เป็นที่ยกย่องสรรเสริญของพวกพนักงานเสมียนกรรมกรพวกคนงานทั่วไป

ต่อมาท่านผู้นี้ได้เป็นลมถึงแก่กรรมที่สนามบินดอนเมือง ปัจจุบันคงจะเรียกว่าหัวใจวาย ความตายไม่เคยเลือกคนดีหรือคนชั่ว ทำให้คนที่คุ้นเคยรักใคร่ต้องเศร้าใจเสียดายคนดีที่ได้จากไปโดยกระทันหัน พวกพนักงานเสมียนกรรมกรคนงานไม่น้อยที่ต้องหลั่งน้ำตาอาลัยรักท่านผู้นี้ นำความเศร้าสลดใจมาสู่ทั้งชาวไทยและชาวจีนที่รู้จักคุ้นเคยกับท่านผู้นี้ คนดีอยู่ที่ไหนก็ให้ความร่มเย็นเป็นสุขแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา ด้วยมีจิตใจเที่ยง-ธรรม มีความเห็นอกเห็นใจเมตตาปรานี ผิดกับคนชั่วที่มีแต่ความหยาบคาย มีความโลภเห็นแก่ตัว อยู่ที่ใดก็นำความเดือดร้อนมาสู่ที่นั้น

ฉะนั้น ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอสงบจิตแผ่ส่วนกุศลให้แก่วิญญาณท่านผู้สร้างความดี ซึ่งร่างของท่านผู้ฝังอยู่ในสุสานที่บ้านใหม่ในพระนครใต้ประเทศไทย ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเริ่มเรื่องต่อไป ขอความดีทั้งหมดของเรื่องนี้หากมีจงบันดาลให้วิญญาณของท่านผู้ไปสู่สุขติภพตามความปรารถนาของข้าพเจ้าอุทิศให้เถิด

"ครั้งนั้น เราได้ร่วมกำลังทรัพย์ ร่วมกำลังกาย กำลังปัญญา ร่วมใจกันทอดกฐิน ณ วัดหนึ่งซึ่งอยู่ชายน้ำใกล้ถนนตก หรือบางคอแหลม ถ้าจำชื่อไม่ผิดคงจะเป็นวัดจันทร์ โดยการแนะนำของ คุณสายหยุด วงศ์ทองสุข ซึ่งบ้านอยู่ใกล้วัด

และรับจะจัดการทางวัดตลอด เริ่มตั้งแต่การจองกฐิน การเลี้ยงดู และคุณพวง งานดี ข้าราชการกระทรวงวังรับจัดการเรื่องเกี่ยวกับทางพระศาสนา ตลอดทั้งนำถวายผ้าพระกฐิน

วันนั้นตอนเช้าจำได้ว่า พวกเราได้ยกไตรครององค์กฐินตั้งไว้เด่นที่หัวเรือ เพื่อจะได้มองเห็นได้ทั่วๆ ไปและเพื่อให้ได้ชมดอกไม้หุ้มไตรนั้นร้อยด้วยดอกไม้สดสวยงามมาก เป็นศิลป์ในปัจจุบันนี้หาดูได้ยาก เสียดายว่าอยู่ได้ไม่นาน ความสวยงามก็จะแห้งเหี่ยวหมดความหมาย จึงมาตั้งไว้ในที่ให้เห็นชัด เพื่อช่วยกันอนุโมทนา การร้อยดอกไม้หุ้มไตรนั้น เป็นฝีมือของพวกคุณๆ ชาววังรับอาสาไปจัดการ และจัดได้สวยงามมาก ผู้คนที่ได้เห็นต่างก็ชมว่าฝีมืออย่างนี้ต่อไปจะหาดูยาก จำได้ว่าเวลานั้น ข้าพเจ้าออกมายืนที่ถนน ทางเข้าท่าเรือใต้สะพานใหม่คอยดักบอกพวกที่จะขนของมาในงานกฐิน จะได้ไม่ผิดท่า ยืนคอยดูทางเข้าข้างถนนครู่หนึ่ง ก็มีเพื่อนคนหนึ่งมาตามบอกว่ามีคุณยายคนหนึ่งอยากพบ ให้กลับไปที่ท่าเรือ ข้าพเจ้าจึงมอบหน้าที่ให้เพื่อนคนนั้นคอยเฝ้าดูรถที่ขนของมาลงเรือตลอดทั้งบอกรูปร่างของรถและคนขับ เพื่อจะได้ไม่หลงไปทางอื่น และคอยช่วยบอกผู้ที่มางานกฐินด้วย ข้าพเจ้าก็กลับมาที่ท่าเรือ

เห็นพวกที่จะไปในงานกฐิน ส่วนมากเป็นผู้หญิงกำลัง

ล้อมหน้าล้อมหลังหญิงสูงอายุผู้หนึ่ง กำลังซักถามและเล่าเรื่องอะไรให้ฟังอย่างเพลิดเพลิน เมื่อข้าพเจ้าเดินตรงเข้าไปในกลุ่มที่กำลังสนทนากัน เมื่อใกล้เข้าไปพวกในที่นั้นก็ชี้ให้หญิงชราดู และแนะนำว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้จัดการในกฐินครั้งนี้ที่แกอยากพบ แกก็แหวกพวกที่ล้อมตรงเข้ามาหาข้าพเจ้าพลางพูดว่า

"พ่อคุณของยาย ดีใจที่ได้ทราบว่าจัดการทอดกฐินครั้งนี้ การทอดกฐินได้บุญแรงมาก ยายอยากจะร่วมทำบุญด้วย"

ข้าพเจ้าบอกว่า "ไม่ใช่ผมจัดการคนเดียวหรอกครับคุณยาย พวกเพื่อน ๆ ร่วมมือร่วมใจกันเป็นเจ้าภาพครับ"

หญิงสูงอายุกำลังควักห่อผ้าแดงออกมาจากอกเสื้อ ปากก็พูดว่า "ถึงอย่างไรคุณก็เป็นหัวหน้าชักชวน มันเป็นบุญกุศล ยายขอร่วมการกุศลครั้งนี้ เพื่อสมทบเข้าองค์กฐินด้วย ๕ บาท" พูดแล้วก็ค่อย ๆ แก้ห่อหยิบเงินออกมานับ ที่เหลือก็ห่อกลับคืนไว้ในอกเสื้อ หยิบธนบัตรใบละบาทพับซ้อนกับเรียบร้อยที่เอาออกมาจากห่อผ้าแดง ๕ ใบ แล้วยกมือขึ้นจบ หันหน้าไปทางพระปรางค์วัดแจ้งทำปากขมุบขมิบคงเป็นคำอธิษฐาน แล้วจึงยื่นส่งมาให้ ข้าพเจ้ารับไหว้พลางยกมือขึ้นโมทนาแล้วก็มอบให้ผู้รักษาเงิน บอกว่าให้จดชื่อคุณยายสมทบในองค์กฐิน ก็มีหญิงคุ้นเคยกับข้าพเจ้าผู้หนึ่งมาในงานกฐินแอบกระซิบว่า

"คุณยายคนนี้ แกเป็นคนมั่งคั่งผู้หนึ่ง แกมีที่ดินบ้านช่องเลือกสวนมากมาย แต่บัดนี้แกได้ยกโอนถวายวัดเป็นกองกลางหมดแล้ว เพื่อให้เก็บผลประโยชน์บำรุงพระศาสนา เวลานี้แกอาศัยวัดถือศีลภาวนา เขาว่าแกนั่งสมาธิทายเหตุการณ์ล่วงหน้าได้แม่นมาก"

แต่ข้าพเจ้าไม่สนใจเรื่องทายเหตุการณ์แม่นยำ กลับไปสนใจในการที่แกสละทรัพย์สมบัติมากมายถวายวัดให้เก็บผลประโยชน์ ข้าพเจ้ารู้สึกว่า คุณยายผู้นี้ออกจะมีเสน่ห์ เพราะเห็นมีผู้หญิงทั้งสาวและไม่สาวห้อมล้อมถามโน่นถามนี่ ข้าพเจ้าก็เกิดความสนใจ จึงถามว่า

"ได้ทราบว่าคุณยายได้ยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดถวายวัดเพื่อบำรุงพระศาสนาจริงไหมครับ"

หญิงชรายิ้มอย่างสบายใจแล้วพูดว่า "เป็นความจริงค่ะคุณ เพราะยายได้พิจารณารู้สึกว่า มองเห็นความจริงได้ชัดเจนแล้ว ที่ชีวิตของคนเราทุกวันนี้ ไม่มีอะไรเป็นแก่นสาร ตายเกิด ตายเกิด วนเวียนอยู่อย่างนี้ไม่สิ้นสุด เกิดมาเป็นคนหนีความทุกข์ไม่พ้น หนีความเศร้าความเสียใจไม่พ้น ความสุขความสบายมองไม่เห็น จึงคิดว่าไม่มีอะไรเป็นที่พึ่งของเราแน่นอนได้ นอกจากพระศาสนาพระธรรมคำสั่งสอนให้มนุษย์เรา

ละความโลภ ความโกรธ ความหลงได้ก็จะทำให้เราสบายใจ จะห่างความทุกข์ความเศร้าโศกเสียใจ ยายมานึกดูคนเราถ้าตัดความโลภได้มันก็มีความสุข เพราะฉะนั้นยายจึงได้พยายามตัดกิเลสเหล่านี้ให้มันหมดสิ้นไป"

แต่แล้วก็มีหญิงสาวผู้หนึ่งถามขึ้นว่า "แล้วทำไมยายต้องยกทรัพย์สมบัติให้วัดทั้งหมด แล้วยายจะเอาอะไรมากินมาใช้ แล้วยายจะเอาบ้านที่ไหนอยู่"

เสียงหญิงสูงอายุหัวเราะอย่างสุขใจแล้วพูดว่า "โถ ก็ยายปลงตกแล้ว ยายอายุมากและไม่มีลูกหลานใกล้ชิด ทรัพย์สมบัติบ้านช่องยายจะครองไปได้อีกกี่วัน อันทรัพย์สินเงินทองนั้นถ้ามีมากก็ห่วงมาก ถ้ามีน้อยก็ห่วงน้อย ถ้าไม่มีก็ไม่มีอะไรห่วง ฉะนั้นยายจึงคิดตัดกังวลยกถวายวัดทั้งหมด ยายก็หมดห่วงหมดความผูกพัน ไม่ต้องไปนึกอีกว่า อ้ายโน่นของเรา อ้ายนี่ก็ของเรา มีผูกพันในทางรู้สึกไม่สิ้นสุด มันมีความโลภ กิเลสตัณหารกรุงรังอยู่ทางจิตใจแล้ว ผู้นั้นย่อมจะทำจิตให้สงบยาก โอกาสที่จะบรรลุมรรคผลก็มีน้อย ถ้าหากยังเป็นของเรา ถึงอย่างไรเราก็มีจิตห่วงกังวลตัดไม่ขาด ดูแต่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านสูงด้วยยศศักดิ์และมั่งคั่งมหาศาล แต่พระองค์ยังเสียสละตัดหมดทุกอย่างตลอดราชสมบัติ พระองค์มิ

ได้ทรงไยดี ทรงมุ่งหวังแต่พระนิพพานเป็นที่ตั้ง ที่สุดพระองค์ก็ทรงค้นพบตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง เห็นทางไปสู่พระนิพพาน และยายก็สละทรัพย์สมบัติละความโลภหลงได้แล้ว บัดนี้ยายก็ไม่มีอะไรเป็นห่วงเป็นกังวลอีกแล้ว เท่ากับยายเหลือแต่ตัว เวลานี้ยายสามารถชำระจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ยายก็อยู่ในที่สงบและมีความสุข

ข้าพเจ้าได้ยินหญิงสาวผู้หนึ่งถามขึ้นมาว่า "ยายจ๋าคนเราไม่มีบ้านอยู่ ไม่มีเงินทอง ต้องอาศัยวัด ไม่มีอะไรเป็นของตัวเอง ไม่เป็นอิสระต้องอาศัยวัด และจะหาความสุขได้อย่างไร"

หญิงชราหัวเราะ ยกมือปัดไปมาอยู่ตรงหน้า ประกอบกับคำพูดว่า "คุณหนูจงฟังยายให้ดีนะ แล้วจำเอาไว้ คนเราจะทำบุญอะไร ก็ต้องให้รู้จักตัวบุญตัวกุศลเสียก่อน ใช้สติปัญญาพิจารณาให้ละเอียดรอบคอบ เพราะการสละทรัพย์สินมากมายเป็นเรื่องใหญ่ เหมือนกับทางโลก พ่อแม่จะยกทรัพย์สินมรดกให้แก่ลูกหลานคนไหน จะมีปัญญาทำให้เกิดประโยชน์ต่อไปหรือไม่ ทรัพย์สินสมบัตินั้นมีทั้งคุณและโทษ หากยกให้แทนที่จะเกิดคุณประโยชน์ กลับเกิดโทษให้แก่ลูกหลานผู้นั้น จนเสียผู้เสียคนก็ไม่ควรจะให้ เพราะทำให้อายุสั้นลง ทรัพย์สมบัติมีคุณสำหรับผู้รู้จักปกครอง และให้โทษสำหรับผู้ไม่รู้จักคุณค่า

แต่สำหรับยายหมดความจำเป็น เพราะยายแก่แล้ว ถ้ายายยังมีทรัพย์สินต่อไปก็มีแต่จะเกิดโทษทางใจ ฉะนั้นยายนึกแล้วจึงตกลงใจยกให้ถวายเป็นพุทธบูชา แล้วยายก็ได้ความสบายใจเพราะคิดว่ายายทำดีที่สุดแล้ว คุณหนูอย่านึกว่าคนมั่งมีเงินทองมากมาย มีตึกใหญ่โตมีผู้คนรับใช้มีรถยนต์คันงามราคาแพงเราอย่าไปนึกว่า คนนั้นเขาจะได้รับความสุขสบายใจเสมอไปนะสายตาของเรามองเห็นเขามีความสุขจริง แต่เขาอาจจะมีความสุขในสายตาคนแต่ภายนอก แต่ภายในเรามองไม่เห็น ซึ่งใจเขาอาจหาความสุขความสบายไม่ได้ อาจจะเป็นห่วงด้วยโรคภัยอาจเป็นห่วงทรัพย์สินสมบัติ อาจกลัวลูกที่ไม่เอาถ่านคอยทำลายล้างผลาญนำความเสื่อมเสียมาสู่วงศ์ตระกูล อาจเป็นห่วงกลัวจะเสื่อมถอยอำนาจและยศศักดิ์สิ่งอื่น ๆ อาจกลัวกรรมชั่วที่ตนได้เคยสร้างขึ้นแต่อดีตจะตามทัน ทำให้ใจไม่สบายร้อยแปดพันประการ แต่สำหรับยายนั้นไม่มีอะไรห่วง แม้ตัวยายจะไม่มีบ้านใหญ่โต ไม่มีทรัพย์สินเงินทองต้องอยู่วัด แต่จิตใจของยายสบาย ยายมีความสุขเพราะความสงบ เพราะเปลื้องความโลภความห่วงออกหมดแล้ว ถ้าใครจะเอาความมั่งคั่งพร้อมทั้งอำนาจวาสนา ความสุขความสบายภายนอกมาแลกกับ

ความรู้สึกของยายแล้ว ยายจะบอกว่า ยายไม่ต้องการความสุขทางกาย ยายจะขอความสุขทางใจ"

เวลานั้นรู้สึกว่ามีคนส่วนมากมารุมฟังคุณยายผู้สูงอายุตอบปัญหาพวกหญิงรุ่นสาวอย่างน่าฟัง ข้าพเจ้าก็ฟังด้วยความเลื่อมใสจริงใจ

ทันใดนั้นก็ได้ยินหญิงผู้หนึ่ง เป็นผู้มีความรู้สูงขั้นอาจารย์ปริญญาได้มาร่วมงานกฐิน ได้ถามปัญหาขึ้นว่า "คุณยายได้สละทรัพย์สินมากมายเพื่อสร้างบารมีบำรุงพระศาสนา นอกจากได้ความสุขสงบทางใจแล้ว ได้เกิดผลอะไรบ้างที่พอจะนำมาประดับความรู้เพื่อศึกษา และจะได้พิจารณาดูเหตุผล"

คุณยายมองหน้าผู้ถามแล้ว ก็ยิ้มพลางพูดว่า "เมื่อคุณได้ถามยายก็ดีแล้ว บางทียายจะพูดและโต้ตอบนอกเรื่องไปก็ได้ แต่ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อยายก็ไม่สนใจ ยายรู้เห็นอย่างไรยายก็พูดออกมา ยายมีศีลมีธรรม คุณลองเอาไปพิจารณาดู สำหรับการเงินการทอง ยายไม่เคยขาดมือเลย ยายก็มีสภาพอยู่อย่างพอกินพอใช้ไปวันหนึ่ง ๆ ถ้ามากยายก็ทำบุญ แต่พอทำบุญแล้วเงินก็มีมาอีก คนโน้นให้บ้างคนนี้ให้บ้าง ยายไม่เคยขัดสนเลย อีกอย่างหนึ่งเป็นสิ่งอัศจรรย์ยิ่ง แม้จะเป็นความฝันแต่ก็มีเหตุผล นับแต่ยายได้สละทรัพย์สินและบ้านถวายวัดแล้ว

วันหนึ่งยายรู้ตัวว่าไม่ค่อยสบาย คืนนั้นก็ได้ฝันไปว่ายายไปพบบ้านสวยงามหลังหนึ่ง นึกในใจว่าบ้านหลังนี้สร้างด้วยอะไรหนอมันสวยงามดูไม่เบื่อตาเลย ไม่ว่าจะพิจารณาดูทางไหนแง่ไหนสวยพร้อมไม่มีที่ติ ช่างธรรมดาคงไม่สามารถจะสร้างได้เช่นนี้ จะว่าแก้วและทองคำ ก็คิดว่าไม่มีมนุษย์คนไหนที่จะมีทรัพย์สินเงินทองมากมายมหาศาลสร้างบ้านอย่างนี้ได้เงียบสงบเหมือนไม่มีคนอยู่ภายใน ยายเดินชมรอบบ้านแล้วก็มาเห็นประตูบานหนึ่งแง้มอยู่ ท่าทางจะมีคนอยู่ข้างในจึงตะโกนถามไปว่า

"มีใครอยู่ข้างในบ้านบ้างจ๊ะ ฉันอยากจะรู้จักเจ้าของบ้านโปรดออกมาพบหน่อยเถิด"

"แต่แล้วก็มีเสียงหญิงพูดกันอยู่ข้างใน หัวเราะกันอย่างมีความสุข ครู่หนึ่งประตูที่แย้มก็เปิดออกพบหญิงสาววัยรุ่นออกมา ๓ คน แล้วถามอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านมาหาผู้ใดเจ้าคะ"

ยายจึงถามว่า "แม่หนู ฉันอยากจะรู้ว่าบ้านหลังนี้เป็นของใคร ฉันยังไม่เคยพบเห็นบ้านใครสวยงามอย่างนี้มาก่อนเลย มันถูกอกถูกใจฉันทุกอย่าง"

"เด็กสาววัยรุ่นหัวเราะพลางพูดว่า "ท่านเจ้าของบ้านยัง

ไม่มาอยู่เลยเจ้าค่ะ พวกดิฉันมาคอยรับใช้ท่าน และยังไม่เคยพบเห็นท่านเลย"

ยายสงสัยถามว่า "ท่านเจ้าของที่ว่านั้นชื่อว่าอะไร เวลานี้อยู่ที่ไหน"

เด็กสาวคนหนึ่งตอบว่า "เจ้าของท่านชื่อ .... เวลานี้อยู่ในเมืองมนุษย์"

ยายได้ยินชื่อก็สดุ้งทันที เพราะชื่อที่เด็กสาวบอกนั้น มันชื่อของยาย จึงสงสัยถามต่อไปว่า "นอกจากพวกหนู ๓ คนแล้ว ยังมีใครที่เป็นผู้ใหญ่ที่ดูแลบ้านนี้บ้างจ๊ะ"

เด็กสาวยิ้มแล้วพูดว่า "ยังมีผู้ดูแลเป็นใหญ่ที่นี่อีกผู้หนึ่งเจ้าค่ะ นอกนั้นยังมีเด็กรุ่นดิฉันอีกมากมายอยู่ข้างใน ถ้าท่านต้องการพบผู้ดูแลแล้ว ดิฉันจะไปเรียนให้ท่านผู้เฝ้าสถานที่ให้ทราบ"

พูดแล้วก็พากันหลบเข้าไปทั้งสามคน ทำให้ยายนึกชมว่าเด็กสาวพวกนี้ มีกิริยามารยาทอ่อนหวานนิ่มนวลเรียบร้อย ใครหนอได้ฝึกฝนเด็กเหล่านี้ ให้มีกิริยาวาจาเรียบร้อยเช่นนี้ ใจก็นึกตาก็ชมความงามภายนอกของบ้าน นึกว่าภายนอกงามอย่างนี้ ภายในจะงามเพียงใดหนอ ยายกำลังชมเพลินอยู่ก็พอดีเด็กสาวทั้งสามออกมา และพาหญิงสาวผู้หนึ่งมาด้วย เมื่อ

ยายเห็นหญิงสาวคนนั้น ยายก็ตะลึง เพราะความรู้สึกว่าจำได้แน่นอนและแม่นยำ จึงร้องถามไปว่าคำเดียวว่า "นี่แจ๋วใช่ไหม"

หญิงสาวได้ยินเท่านั้นก็ตรงเข้ามาคุกเข่ากราบลงแทบเท้าของยาย พลางพูดว่า "ใช่เจ้าค่ะ"

แจ๋วคนนี้เมื่อเด็ก ๆ เป็นคนรับใช้ของคุณแม่ของยาย เป็นเด็กดีมีความซื่อสัตย์สุจริต เป็นที่ไว้วางใจได้ เป็นเด็กที่มีความกตัญญู เมื่อคุณแม่ของยายป่วยแจ๋วได้เอาใจใส่พยาบาลตลอดเวลา เมื่อคุณแม่ของยายเสียแล้ว แจ๋วก็อยู่กับยายตลอดมา ครั้งหนึ่งเกิดอหิวาต์แจ๋วก็เป็นโรคอหิวาต์อาการจวนไปจวนอยู่ ยายจึงบนตัวว่าหากหายจะให้แจ๋วบวชชี ที่สุดแจ๋วก็หายจากโรคก็บวชชีถือศีลแก้บน เมื่อสึกจากชีก็อยู่กับยายได้ปฏิบัติยายให้ความสุขตลอดเวลา ยายรักแจ๋วมาก เพราะเป็นคนพูดน้อยทำงานมากซื่อสัตย์สุจริตเป็นหูเป็นตาของยาย

ต่อมาตอนหลังนี้เป็นไข้ เวลานั้นเราก็รักษากันอย่างยาไทย ๆ หมอบอกว่าอย่าเพิ่งให้กินข้าวจนกว่าจะหายปรกติ ต่อมาแจ๋วก็ค่อยยังชั่วมาก แจ๋วร้องบอกยายว่า อยากกินข้าวเหลือเกิน กินแต่น้ำข้าวกับพวกแป้งเปียกเบื่อเหลือเกิน ถ้าไม่ได้กินก็อยากแทบจะตาย อ้อนวอนขอข้าวกิน ยายเห็นว่าแจ๋ว

ค่อยยังชั่วแล้ว ทั้งอ้อนวอนขอข้าวกินอย่างน่าสงสาร ยายก็จัดหาข้าวมากิน แต่แล้วคืนนั้นแจ๋วก็ดิ้นทุรนทุรายมาก ไข้ขึ้นตัวร้อนมาก ยายตกใจ ใช้ให้คนไปตามหมอ แต่หมอมาไม่ทันแจ๋วก็สิ้นใจ เพราะความผิดของยายคนเดียว ยายเสียใจมาก ยายรักแจ๋วเหมือนลูกหลาน หมอสมัยใหม่บอกว่าลำไส้ทะลุ ก่อนตายแจ๋วได้มองหน้ายายน้ำตาไหล แล้วพูดทั้งน้ำตาว่า

"คุณขา ถ้าแจ๋วได้เกิดมาในชาติหน้า ขอให้แจ๋วได้รับใช้คุณต่อไปนะคะ แจ๋วขออธิษฐานค่ะ"

ยายต้องเสียน้ำตาเมื่อแจ๋วตาย และได้ทำบุญกรวดน้ำไปให้เสมอว่า ถ้าชาติหน้ามีขอให้เรามาอยู่ร่วมกันอีก

เมื่อได้พบหน้าแจ๋วในบ้านประหลาดหลังนี้ ทำให้ยายดีใจมาก เมื่อแจ๋วได้มากราบยายตรงหน้า ยายก็ก้มลงกอดแจ๋วด้วยความรักและคิดถึง แจ๋วก็มีหน้าตาแช่มชื่นที่ได้พบยาย เราถามถึงอะไรต่ออะไรไม่เป็นสาระพักหนึ่ง แล้วยายก็ถามว่า "นี่แจ๋วแกมาเฝ้าบ้านให้ใครล่ะ สวยงามใหญ่โตเหลือเกิน"

แจ๋วยิ้มแล้วก็ชายตาดูยายแล้วพูดว่า

"ก็บ้านของท่านซิเจ้าคะ"

ยายตกตะลึงถามซ้ำว่า "แจ๋วพูดอะไรนะ บ้านนี้แจ๋วว่าเป็นบ้านของฉันหรือ"

แจ๋วยิ้มแล้วพูดว่า "ใช่แล้วเจ้าค่ะ บ้านของท่าน แจ๋วมาเฝ้าไว้คอยท่าน เมื่อท่านละโลกมนุษย์เมื่อไหร่ ท่านก็จะมาอยู่ในสถานที่นี้"

ยายตอบแจ๋วว่า "ยังหรอกแจ๋วฉันยังไม่อยากมา แจ๋วเฝ้าต่อไปเถิด ถ้าฉันยังไม่มาฉันขอยกให้แจ๋วเป็นใหญ่ต่อไป"

แจ๋วทำหน้าสลดแล้วพูดว่า "ท่านจะไม่เข้าไปชมความงามภายในหรือเจ้าคะ งามมากอย่างที่ท่านจะไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อนเลย"

ยายต้องตอบว่า "เมื่อฉันรู้ว่าเป็นของฉันแล้วก็ไม่อยากเข้าไปดู นึกว่าเป็นของคนอื่นฉันก็จะขอเข้าไปชม"

เวลานั้นยายก็นึกรู้ตัวว่าเป็นความฝัน ยายก็พยายามทำจิตดิ้นรนให้ตื่นจากความฝัน แล้วยายก็ตื่นขึ้นมา เวลานี้หากยายทำสมาธิให้จิตสงบ ก่อนที่จิตจะสงบนิ่ง ถ้านึกถึงครั้งใด ก็จะต้องเห็นบ้านหลังนี้เสมอ

หญิงผู้ถามก็ได้ถามต่อไปว่า "เหตุใดคุณยายรู้ว่าเป็นบ้านของคุณยายถึงไม่อยากเข้าไปดูภายใน ทั้งที่คุณยายก็พอใจในบ้านหลังนี้มาก"

หญิงชรายิ้มอย่างเศร้าแล้วพูดว่า "ยายไม่ต้องการไปติดในรูป รส กลิ่น เสียง ไปหลงใหลในสิ่งสวยงาม ยายไม่ต้อง

การไปเกิดที่ไหนอีก **แม้จะอยู่ในสวรรค์ชั้นไหนก็ตาม ยายไม่ต้องการ เพราะยายต้องการสูงกว่านั้นคือ พระนิพพาน** ดับรูป รส กลิ่น เสียง โลภะ โทสะ โมหะ ดับชาติ ดับภพ ดับตลอดกาล ไม่มาเกิดเป็นอะไรในสากลพิภพอีกต่อไป เป็นทางสุขที่สงบเหนือความทุกข์ทั้งหลาย นอกจากยายยังมีกรรมไม่สามารถจะบรรลุมรรคผลจะต้องกลับมาอีก"

พวกเราได้ฟังแล้ว ก็พากันสนใจในชีวิตของคุณยายผู้นี้มาก และได้รับความเพลิดเพลินในเรื่องแปลกประหลาดพิศดาร ต่อมาภายหลังกฐินแล้วเราได้นำเรื่องนี้มาถกกันอีกนานเป็นแรมเดือน เวลานั้นข้าพเจ้าได้เชิญให้คุณยายไปโมทนากฐินด้วย แต่หญิงชราได้ขอตัว เมื่อได้เวลาผู้คนมามากพร้อมหน้ากันและได้ขนของลงเรือหมดแล้ว ก็ถึงเวลากำหนดออกเรือ นำเรือองค์กฐินแล่นออกจากท่าทันที ตกลงเมื่อทอดกฐินแล้วเราก็จะนำเรือล่องออกไปเที่ยวปากอ่าว เพราะมีหลายท่านที่ยังไม่เคยเห็นปากอ่าวสยามและท้องทะเลเวิ้งว้างมองไม่เห็นฝั่ง วันนั้นนับว่าเป็นวันที่สนุกสนานเป็นที่พออกพอใจด้วยกันทุกคน ต่อมาภายหลังมีผู้เล่าให้ฟังว่า คุณยายผู้นั้นท่านเป็นผู้ดีเก่า ตระกูลสูงและได้รับการศึกษา มีความรู้ดีและบางคนที่ไม่เชื่อก็ว่า สติของท่านไม่ค่อยดี แต่ข้าพเจ้าได้

สนทนากับท่าน แล้วรู้สึกว่าสติดีกว่าบางคนที่เรียกว่า สติสมบูรณ์เสียอีก การทอดกฐินครั้งนั้นผู้ที่ไปร่วมการกุศลทั้งชายหญิง ต่างได้รับอากาศสดชื่นลมเย็น ทำให้จิตใจสบายทั้งอาหารคาวหวานผลไม้ทั้งเครื่องดื่มก็อุดมสมบูรณ์ ต่างก็ช่วยจัดหากันมามากมาย ทุกท่านได้รับความสำราญพอใจ ที่ได้พักผ่อนสมองร่วมสนุกสนานเฮฮา ทำให้ทุกคนขอร้องให้ข้าพเจ้าจัดงานทอดกฐินปีต่อไปทุกปีเป็นประจำ เพื่อจะได้ร่วมกันทำบุญสนุกสนานเฮฮาปีละครั้ง ข้าพเจ้ารับปากเพียงว่าจะพยายามในปีต่อไป.

สวัสดี

ไฟนรก

เมื่อเราได้ยินเสียง "หวอ" เป็นสัญญาณขอทางของรถดับเพลิง เวลาวิ่งผ่านไปตามถนนถ้าเป็นกลางวัน เวลางานเราก็จะวางงานรีบออกมาดู หากเป็นเวลากลางคืนอยู่บ้านก็รีบออกมายืนนอกบ้านแล้วแหงนหน้าดูเบื้องบนขอบฟ้าเพื่อมองหาแสงไฟว่าจะไหม้ทิศทางไหนใกล้หรือไกล

หลายครั้งเมื่อเรานั่งอยู่ในรถกำลังวิ่งอยู่บนท้องถนน ได้ยินได้เห็นรถดับเพลิงสีแดง เปิดสัญญาณวิ่งเร็วมาแต่ไกลตลอดทางเพื่อขอทางผ่าน แม้ท้องถนนกำลังจอแจด้วยยวดยานรถของเราก็จะรีบหลบเข้าชิดซ้ายหยุดข้างถนน เพื่อให้รถดับเพลิงผ่านไปด้วยความรวดเร็ว รีบให้ถึงจุดหมาย เพื่อช่วยชีวิตและทรัพย์สินบ้านเรือนของประชาชน ซึ่งกำลังถูกเผาผลาญอยู่ในกองเพลิง เราทุกคนที่ได้เห็นได้ยินเสียงหวอก็อยากรู้อยากเห็นว่าไฟไหม้ที่ไหน เมื่อรู้แน่ว่าไหม้ที่ไหนแล้ว ก็นึกห่วงญาติพี่น้องหรือเพื่อนฝูงที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงที่ไฟกำลังไหม้บางครั้งก็มีผู้ที่ทราบว่าไฟไหม้อยู่ในเขตที่บ้านเรือนของตัวที่พักอยู่อาศัยก็ตกใจอกสั่นขวัญหาย รีบหาทางกลับไปสู่บ้านของตนโดยด่วนด้วยสีหน้าอันซีดเซียว ตื่นเต้นตกใจห่วงบ้าน เพราะรู้ถึงอันตรายของอัคคีภัยที่เผาผลาญสินทรัพย์บ้านเรือนนั้นร้ายแรงเพียงไร เป็นความรู้สึกแต่ละบุคคลแต่ละครัวเรือน ที่อยู่

ในเคราะห์กรรมกำลังจะถูกไฟไหม้ ซึ่งหมายถึงผู้บริสุทธิ์ต้องสิ้นเนื้อประดาตัว เพราะส่วนมากที่อยู่อาศัยไม่ได้ประกันภัย โดยเฉพาะพวกหาเช้ากินค่ำ ฉนั้นจึงเพิ่มครอบครัวไม่มีที่อยู่อาศัยมากขึ้น แต่ชีวิตมนุษย์แม้จะลำบากยากแค้นเพียงไรก็ดิ้นรนกระเสือกกระสนไปแอบพักพิงหาที่อาศัยจากผู้ใจบุญจนได้ เพราะเมืองเรายังมีผู้เห็นอกเห็นใจผู้ที่สูญเสียทรัพย์สินบ้านเรือน แต่ก็มีน้อยนักที่จะเข้าใจถึงความรู้สึกของผู้ที่ประสพอัคคีภัย หากไม่เคยประสบมากับตนเองหรือได้พิจารณาให้ลึกซึ้งก็เข้าไม่ถึงส่วนลึกของผู้ที่ประสบอัคคีภัยก็จะเห็นเป็นของธรรมดา ซ้ำบางคนเห็นเป็นของสนุกสนาน ความจริงเป็นทุกข์หนักที่สุดในชีวิตในขบวนทุกข์หนักด้วยกัน นอกจากนั้นยังมีบุคคลจำพวกหนึ่งไม่เคยเห็นอกเห็นใจผู้ประสบภัยแล้ว กลับเป็นผู้ฉวยโอกาสหาประโยชน์ในกองทุกข์ของผู้อื่น พวกนี้เมื่อทราบข่าวไฟไหม้ที่ไหนก็รีบหาทางไปให้ถึงบริเวณที่ใกล้ชิดที่สุดที่พอจะใกล้ได้ เมื่อเห็นผู้อื่นได้รับทุกข์ชอบไปออกันล้อมดู จนเป็นที่กีดขวางทาง ผู้ที่จะขนของที่เหลือหลบภัยออกมาได้ ซึ่งบางครั้งก็เห็นผู้รับภัยกำลังตื่นเต้นหวาดกลัวอกสั่นขวัญหาย ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่น้ำตาไหลยืนมองดูไฟไหม้ลุกลามทำลายทรัพย์สินสมบัติบ้านช่องกำลังพินาศฉิบหายต่อหน้าต่อตา ผู้มีจิตใจปรกติก็จะพลอยเศร้าสลดเห็นใจไปด้วย ข้าพเจ้าผู้เขียนเคยได้พบ

เห็นเหตุการณ์เมื่อครั้งบ้านเพื่อนตกอยู่ในเขตบริเวณไฟไหม้ แต่เข้าไม่ถึงจึงพบแต่ภาพที่อนาถใจยากที่จะลืมได้ เห็นจะเป็นเพราะข้าพเจ้าชอบคิดชอบจำ แต่ผู้อื่นอาจเห็นเป็นเรื่องธรรมดาก็ได้

บางครั้งมีหญิงแม่ลูกอ่อนทั้งอุ้มทั้งจูงเด็ก ที่ยังไม่เดียงสาเดินร้องไห้เหลียวไปดูไฟกำลังโหมแรง เพราะลมจัดด้วยน้ำตานองหน้าหันมาระบายความรู้สึกกับเด็กที่ยังไม่เดียงสาว่า "ลูกเอ๋ย คราวนี้เราหมดตัวแล้ว" พูดแล้วก็สะอึกสะอื้นคงจะมีความอาลัยทรัพย์สินบ้านเรือนที่พักอาศัยกำลังจะเป็นเหยื่อพระเพลิงซึ่งไม่เคยมีความเมตตาปราณีแก่ใคร ทำให้นึกว่ามนุษย์ตนใดที่จุดเผาวางเพลิงเพื่อประโยชน์ส่วนตัว มนุษย์ตนนั้นก็คงจะได้รับกรรมหนักที่ติดตามสนอง

บางครั้งเราก็ยังเห็นผู้เฒ่าที่อายุมากแก่จนเดินแทบไม่ไหวต้องมีพวกลูกหลานช่วยประคองให้ค่อย ๆ เดินและจูงแขนทั้งซ้ายขวา อย่างเชื่องช้าด้วยใบหน้าอันซีดเซียวเหี่ยวแห้งแฝงไว้ซึ่งความเศร้าสลดใจ ชตากรรมของตนต้องรับเคราะห์กรรมเมื่อยามอยู่ในวัยชรา ท่านผู้เฒ่าผ่าฝูงคนออกมาด้วยความยากลำบาก หันไปดูรอบตัวด้วยความตื่นเต้น และย้อนกลับไปมองแสงไฟกำลังลุกโชติช่วง อย่างหมดอาลัยใยดีที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปเพราะหมดกำลังใจกำลังกาย ต้องสูญสิ้นทรัพย์สินไปในกอง

เพลิง เสียงไม้ที่กำลังไหม้ไฟดังคล้ายขั้วข้าวตอกข้าวโพดขยายเสียงให้ดังร้อยๆ เท่าเสียงข้อตรงคานของบ้านไม้พังลงมาเพราะไหม้ไฟ มันเป็นเสียงที่เสียดเข้าไปในส่วนลึกของจิตใจ ของผู้ที่ต้องสูญเสียบ้านเรือนทรัพย์สินเงินทอง เหมือนจะถูกพระ-เพลิงที่กำลังพิโรธเผาผลาญอย่างดุเดือด หญิงจีนบางคนเสียดายทรัพย์สินที่กำลังถูกเผาผลาญจนสิ้นสติ ร้องไห้ตีอกชกหัวรำพันถึงความทุกข์ยากลำบากที่จะผจญชีวิตต่อไป เพราะหมดเนื้อหมดตัว ชตากรรมแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันแล้วแต่ฐานะและความเป็นอยู่ ความทุกข์ยากลำบากแผ่ไปถึงทั้งเด็กผู้ใหญ่ คนเฒ่าคนแก่ชายหญิงตลอดถึงสัตว์เลี้ยงที่อยู่ในบริเวณนั้น บางคนก็ไม่รู้สึกเดือดร้อนอะไรมากนัก บางคนก็กลับดีใจ เพราะจะได้เงินค่าประกันไฟ พวกที่น่าสังเวชสงสารก็คือผู้หาเช้ากินค่ำ เพราะรู้ตัวว่าอนาคตมีแต่ความมืดมัว ขาดแสงสว่างย่อมจะต้องผจญชีวิตไปอีกนาน กว่าจะสะสมทรัพย์สินเงินทองให้เท่าเก่า หากผู้มีอายุมากก็จะเป็นที่น่าสงสาร นอกนั้นก็ยังมีพวกมารสังคมคอยฉวยโอกาสฉกชิงทรัพย์สินของผู้-ประสพภัย ซึ่งเคยมีข่าวอยู่เสมอ

ครั้งหนึ่งมีคุณป้าผู้หนึ่ง อุตส่าห์พยายามขนของออกมาจากบ้าน มากองไว้ในที่ไฟมาไม่ถึง เพราะรู้แน่ว่าบ้านของตน

นั้นไม่พ้นไฟที่กำลังโหมมาหนัก ไม่ช้าก็คงมาถึงครั้งนี้ดูเหมือนเป็นเวลากลางวัน คุณป้าขนของออกมากองไว้แล้ว พลางออกปากขอร้องพร้อมทั้งยกมือไหว้ขอความเห็นใจ ให้พวกที่มามุงดูไฟช่วยดูแลเฝ้าของที่แกขนมากองไว้แล้วจะกลับเข้าไปขนอีก ถ้าไม่มีใครเฝ้าก็ห่วงหน้าห่วงหลัง แกขอร้องกราบไหว้อย่างน่าสงสารพลางบอกว่า

"พ่อคุณช่วยป้าดูของไว้ทีเถิดนึกว่าสงสารเอาบุญ ป้าอยู่คนเดียวพวกลูกหลานเขาไปทำงานกันหมด นี่คงไม่มีใครรู้ว่าบ้านจะถูกไฟไหม้ ช่วยป้าดูของไว้ป้าจะกลับไปขนมาอีกเอาของพอที่จะขนได้ อย่าให้หมดเนื้อหมดตัวเลย

ทันใดนั้นมีชายกลุ่มหนึ่งตอบรับด้วยความยินดีว่า "พวกผมจะช่วยเฝ้าไว้ให้ด้วยความเต็มใจ คุณป้าไม่ต้องห่วงรีบไปขนเถิดครับ พวกผมจะเข้าไปช่วยขนเจ้าหน้าที่เขาคงไม่ยอมให้เข้าแน่ สงสารคุณป้าเหลือเกินทางนี้คุณป้าไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ พวกผมไม่ให้คนอื่นมาขนเอาไปเป็นอันขาด"

คุณป้ากล่าวยกบุญยอคุณแล้ว ก็รีบเร่งเข้าไปขนของในบ้านซึ่งไฟยังมาไม่ถึง คิดว่ามีพวกคนใจดีมาเฝ้าให้ไม่ต้องห่วงทางนี้ เวลานั้นไม่ได้คิดได้พิจารณาดูว่าจะเป็นคนดีหรือคนชั่วไม่ได้นึกว่าฝากปลาย่างไว้กับแมว หรือฝากเนื้อไว้กับเสือ ครั้ง

หลังสุดที่คุณป้าหอบของออกมาจากบ้าน ก็ไม่พบของที่ตนได้ขนมากองไว้ตอนแรก ๆ เสียแล้ว พร้อมทั้งกลุ่มอาสาเผ้าของก็หายตัวไปด้วย คุณป้าเที่ยวถามหาเพราะยังนึกในทางดีว่า พวกนั้นคงจะช่วยโยกย้ายไปกองให้ห่างออกไป เพราะมันเกะกะขวางทางเขา แต่คุณป้าเที่ยวถามเที่ยวหาก็ไม่มีใครรู้เรื่อง เพราะเป็นเวลาชุลมุนกัน ของใครของมันระวังกันเอง ไม่มีใครสนใจคนอื่น แต่ของตัวเองก็คอยจ้องระวังแทบไม่ไหวแล้ว ทำให้คุณป้าร้องไห้สะอึกสะอื้น เพราะเที่ยวหาจนอ่อนอกอ่อนใจก็ไม่พบทั้งของทั้งคนเผ้า ทั้งเจ็บใจทั้งแค้นใจลมแทบจะจับ เป็นภาพที่เห็นแล้วสังเวชเศร้าใจยิ่งนัก การประสบอัคคีภัยก็เป็นกรรมที่ทุกข์หนักอยู่แล้ว แทนที่จะเห็นอกเห็นใจในชตากรรม นึกถึงอกเขาอกเรา กลับยังมีมนุษย์ที่ใจร้ายเพิ่มเคราะห์กรรมทวีให้หนักยิ่งขึ้น เห็นแล้วก็น่าสงสาร ที่มีมนุษย์ที่จิตใจเหี้ยมโหดใจทมิฬหินชาติ พวกอสุรกายแฝงอยู่ในร่างของมนุษย์จ้องที่จะหาเหยื่อ ไม่สนใจว่าเหยื่อนั้นจะกำลังรับทุกข์ยากแสนเข็ญจิตใจไม่อยู่กับตัว กลับต้องมารับเคราะห์กรรมซ้ำเติม ต้องสูญเสียทุกอย่างที่มีอยู่ เชื่อแน่นอนว่ามนุษย์อสุรกายพวกนี้ คงจะต้องประสบกรรม

อันหนักในบั้นปลายของชีวิต เพราะได้สร้างกรรมชั่วไว้เป็นมรดก

เมื่อเราได้รู้แต่ข่าวความชั่วร้ายของมนุษย์ที่ไม่มีความระอายต่อบาปมากขึ้นทุกวันนี้ เราก็มีความเศร้าสลดใจ แต่คิดว่ามีชั่วก็ต้องมีดีเป็นธรรมดา เมื่อได้ข่าวมีผู้สร้างกรรมดีก็ทำให้ชุ่มชื่นจิตใจสบายขึ้น เพราะเราชังคนชั่วชอบคนดีเป็นธรรมดาของผู้มีใจปรกติ เพราะเมื่อปลายเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๐ ข้าพเจ้าได้ทราบและอ่านพบข่าวหนังสือพิพพ์มีใจความว่านายสังวาลย์ อรุณรัตน์ ผู้มีอาชีพหากิน โดยขับสามล้อเครื่องรับจ้าง เป็นคนชั้นกรรมกรหาเช้ากินค่ำ ข่าวนั้นบอกว่าชายขับสามล้อเครื่องผู้นี้ ได้รับผู้โดยสารสองนายจากธนาคารแห่งหนึ่ง และไปส่งที่ไม่ไกลกันมากนัก แล้วไปจอดที่หน้าโรงภาพยนต์เพื่อคอยรับคน เมื่อผู้โดยสารคนใหม่กำลังจะขึ้นนั่งจึงได้พบและรู้ว่าผู้โดยสารคนเก่าได้ลืมกระเป๋าไว้ใบหนึ่ง หลังจากส่งผู้โดยสาคนใหม่ลงแล้ว จึงได้เปิดกระเป๋าใบนั้นออกดูก็พบว่าในกระเป๋าใบนั้นมีเอกสารอื่นๆ แล้วยังมีธนาบัตใบละร้อยอีกปึกใหญ่เป็นจำนวนเงินหนึ่งหมื่นบาท ซึ่งเจ้าของลืมทิ้งไว้ในรถ

สามล้อเครื่อง นับว่าเป็นจำนวนเงินมิใช่น้อย สำหรับกรรมกรมีอาชีพขับสามล้อหาเช้ากินค่ำอย่างธรรมดาทั่วไป น้อยนักที่จะนึกถึงอกเจ้าของเงิน ส่วนมากนึกว่าเป็นโชคลาภอันประเสริฐ เท่าที่พูดมานี้ก็เพราะได้ทราบว่า ผู้โดยสารลืมของไว้ในรถรับจ้างหรือสามล้อ แม้เจ้าทรัพย์จะประกาศอ้อนวอนขอร้องทางวิทยุกระจายเสียงหรือแจ้งความขอของคืนเงินยกให้ส่วนมากน้อยนักที่จะมีโอกาสได้คืน แม้จะมีเอกสารและของมีค่าไม่มากนักก็สูญ นาน ๆ จึงจะพบคนดีสักครั้งหนึ่ง

ส่วนนายสังวาลย์ อรุณรัตน์ ผู้ขับสามล้อเครื่องใจงาม เมื่อรู้ว่าในกระเป๋ามีค่ามากไม่ยอมรั้งรอคิดมากให้เสียเวลาได้ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดทันทีว่า จะนำเงินจำนวนหมื่นพร้อมทั้งเอกสารรีบนำไปแจ้งความมอบให้เจ้าหน้าที่สถานีตำรวจพระราชวังทันทีเพื่อให้เจ้าหน้าที่ประกาศหาเจ้าของเงินจะได้มอบคืนไป

นายสังวาลย์ คนขับรถสามล้อเครื่องผู้นี้ สรวมเครื่องแต่งกายอย่างกรรมกรสามล้อธรรมดาทั่วไป มีรูปร่างล่ำสัน มีหนวดเคราแต่ภายนอก แต่ได้ซ่อนน้ำใจอันประเสริฐมีคุณธรรมสูงไว้ภายในเกินกว่าผู้เห็นจะนึกถึง ไม่มีใครจะคิดว่ากรรมกรขับสามล้อเครื่องผู้นี้ จะเป็นผู้มักน้อยไม่โลภในทรัพย์สินของผู้อื่นที่ไม่ใช่ทรัพย์สินของตน แม้จะมีฐานะหาเช้า

กินค่ำ ทั้งยังมีบุตรชายเล็ก ๆ อีก ๓ คนอยู่ในอุปการะ แม้นายสังวาลย์จะขาดทรัพย์สินแต่ชายผู้นี้อุดมด้วยคุณธรรมสูงเกินฐานะความเป็นอยู่ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ได้ทำให้ความดีของศีลธรรมฝังลึกอยู่ภายในความรู้สึกผลุดขึ้นมาให้เห็น ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งประทับใจ ที่ได้ทราบผู้ประกอบกรรมดี และมีความประสงค์มาแต่เดิมที่จะยกย่องสรรเสริญผู้ทำกรรมดี เมื่อผู้นั้นได้ทำความดีแล้ว ก็สมควรจะเป็นที่ยกย่องสรรเสริญเผยแพร่ให้ผู้ที่ยังไม่รู้ให้รู้ทั่วไป สิ่งที่เศร้าใจก็คือ ผู้สร้างความดีที่มีผู้ยกย่องสรรเสริญเพียงชั่วระยะหนึ่งไม่นานนัก แต่แล้วในไม่ช้าเราก็จะพากันลืมเหมือนคลื่นกระทบฝั่ง เพราะคนในยุคปัจจุบันนี้ ส่วนมากมักลืมง่ายหน่ายเร็ว เพราะเรื่องเหล่านี้เป็นปลีกย่อยไม่ใหญ่โตอะไร พอที่จะบันทึกเป็นประวัติ ฉนั้นเรื่องราวจะไม่ตกไปถึงอนุชนรุ่นหลัง ไม่ช้าก็จะพากันลืม ข้าพเจ้าเคยคิดว่าทำอย่างไรเราจึงจะรักษาความดีเด่นให้อยู่อย่างถาวร เพื่อจะให้อนุชนรุ่นหลังได้รู้ได้ศึกษา และจะได้เป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลของผู้สร้างความดีตลอดไป ให้ลูกหลานรุ่นหลังภูมิใจในความดีว่า คนจนแต่ใจดีมีศีลธรรม ดีกว่าคนมั่งมีใจชั่วเห็นแก่ตัว ข้าพเจ้าจึงได้บันทึกข้อความเพื่อให้เห็น

ความดีและความชั่ว และเพื่อให้ความดีอยู่ได้นานเท่าที่จะนานได้ เพราะโลกมนุษย์นี้ไม่มีอะไรแน่นอน

เมื่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายตำรวจได้รับแจ้งความและรับกระเป๋าเงินเอกสารในกระเป๋าไว้เรียบร้อยแล้ว ก็ได้แจ้งไปให้เจ้าของทราบทางโทรเลข เมื่อเจ้าของเงินซึ่งอยู่ท่าม่วง เมืองกาญจนบุรีทราบข่าวก็มีความยินดีมาก รีบเดินทางมาที่สถานีตำรวจพระราชวังพร้อมด้วยหลักฐานรับกระเป๋า พร้อมทั้งเงินและเอกสารคืน และได้มอบเงินสามพันบาทตอบแทนจิตใจอันงามของนายสังวาลย์ อรุณรัตน์ ชายผู้ขับสามล้อเครื่องผู้มักน้อย ไม่ยอมเห็นว่าทรัพย์สินของผู้อื่นควรจะมาเป็นของตนเมื่อเจ้าของลืมไว้

คราวนี้ชายผู้ขับสามล้อเครื่อง รับเงินด้วยความปลื้มปีติและน้ำตาคลอ เพราะเงินที่ได้ครั้งนี้ เป็นเงินที่บริสุทธิ์สอาดที่เจ้าของมอบให้ด้วยความเต็มใจ ตอบแทนความดีที่ตนได้สร้างขึ้น สิ่งที่ได้ตอบแทนมีค่าสูงกว่าเงินหาซื้อไม่ได้ก็คือข่าวที่รู้ไปถึงไหน ก็มีผู้ยกย่องสรรเสริญชมเชยโมทนาสาธุ ด้วยจิตใจอันงาม ซึ่งหาไม่ง่ายนักในหมู่กรรมกรขับสามล้อเครื่องหรือนักบุญในร่างกรรมกรผู้หาเช้ากินค่ำ ซึ่งเป็นผู้ไม่ยอมเห็นแก่ตัว อันคุณความดีอันนี้ เป็นที่ประทับใจผู้รู้ผู้เห็นตลอดไป

แม้แต่ข้าพเจ้าทราบ ก็อดที่จะพลอยปีติถึงคุณความดีอันนี้เสียมิได้

นอกจากนั้น เมื่อนายสังวาลย์ อรุณรัตน์ ผู้นี้ได้รับเงินแล้วยังมีจิตเมตตาเผื่อแผ่ คือได้นำเงิน หนึ่งพันบาทไปมอบให้แก่มูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการปากเกล็ด จังหวัดนนทบุรี นับว่าเป็นชีวิตอันน่ายกย่องสรรเสริญ เฉพาะแบบอย่างผู้หาเช้ากินค่ำ เป็นกรรมกรสามล้อเครื่อง แม้จะยากจนเข็ญใจหากินด้วยแรงงานอาบเหงื่อต่างน้ำ ก็ไม่โลภทรัพย์สินของผู้อื่นเมื่อตกอยู่ในมือของตน จิตใจบริสุทธิ์ใสสอาดควรแก่การยกย่องเป็นตัวอย่าง

ต่อมาก็ได้ทราบข่าวเพลิงไหม้ขึ้นที่บางลำภูประตูใหม่ ไฟได้ไหม้เผาผลาญทรัพย์สินของประชาชน ตึกเรือนบ้านช่องร้านค้าได้ถูกทำลายวอดไปในกองเพลิงมากมาย หน่วยดับเพลิงต้องทำงานหนักตลอดคืน จนไฟสงบผ่านไปไม่กี่ชั่วโมง เพลิงได้เกิดขึ้นใหม่อีกครั้งหนึ่งที่ตำบลสวนมะลิ ซึ่งห่างไกลจากที่ไหม้เดิม ไฟได้ไหม้บ้านเรือนร้านค้าไม่น้อยไปกว่าบางลำภูประตูใหม่ ทำให้ผู้คนได้รับเคราะห์กรรมเพิ่มจำนวนมากขึ้น ข้าพเจ้าคิดว่าหลับตานึกภาพแล้ว ก็จะเห็นความโกลาหลวุ่ง

สับสนวุ่นวายของผู้ตื่นไฟ และตกใจตื่นเต้นที่เคยเห็นมาแล้ว ก็ยิ่งทำให้เศร้าใจยิ่งขึ้น ระยะนี้ไฟไหม้บ่อยครั้ง

ทำให้นึกถึงพวกมนุษย์ใจร้าย ทารุณเหี้ยมโหดผิดมนุษย์ธรรมดา ใจดำอำมหิตสามารถจะวางเพลิงเผาผลาญทรัพย์สินบ้านเรือนของผู้บริสุทธิ์ เพื่อเห็นประโยชน์ของตนเพียงค่าประกันภัย แต่ต้องทำลายทรัพย์สินของผู้ไม่รู้ไม่เห็นนั้นมากมาย

พวกวิกลจริตเหี้ยม ทำลายสังคมให้ปั่นป่วน มนุษย์ใจชั่วเหล่านี้ไม่เคยคิดถึงกฎแห่งกรรม ซึ่งวันหนึ่งจะต้องติดตามมาสนองหรือเพื่อใช้หนี้กรรมในบั้นปลายของชีวิตเชื่อแน่ว่าหนีกรรมไม่พ้น

เมื่อคิดแล้วนึกถึงคนดีหรือคนชั่ว ย่อมจะรับเคราะห์กรรมเช่นเดียวกัน คิดว่าคงจะทำให้คนดี ๆ เช่นชายผู้ขับสามล้อเครื่องใจงามคุณธรรมสูง ที่ยังไม่ได้มีโอกาสแสดงความดีเด่นคงจะปะปนในหมู่คนมากๆทำให้ข้าพเจ้านึกถึงบันทึกของผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ที่ได้กรุณาส่งมาพร้อมทั้งตัดข้อความในหนังสือพิมพ์มาประกอบให้ข้าพเจ้า จนได้เค้าเรื่องที่จะเขียนขึ้น เกิดประโยชน์ชี้ให้เห็นในเรื่องกรรม และท่านยังได้ติดตามเรื่อง "กฎแห่งกรรม" ตลอดมา

ก่อนข้าพเจ้าจะได้บรรยายเรื่อง "ไฟนรก" เพียงแต่อ่าน

ชื่อท่านก็คงเห็นว่า ชื่อนี้น่ากลัว แต่เนื้อเรื่องจะน่ากลัวสมเหตุสมผลหรือไม่ ข้าพเจ้าก็ไม่แน่ใจ ขอท่านจงได้พิจารณาดูเอง ผู้เล่าเรื่องนี้เป็นชายสูงอายุอยู่ในวันที่เกิดเหตุ เพราะบ้านอยู่ตรงข้ามกับโรงงาน ได้เห็นเหตุการณ์ครั้งนั้นได้ตลอด ข้าพเจ้าให้ชื่อท่านผู้นั้นว่า ลุงขาว ขอให้ท่านฟังเรื่องราวต่อไป

บ่ายวันหนึ่ง วันนั้นเป็นวันหยุด ในโรงงานไม่มีคนทำงาน โรงงานแห่งนี้ไม่ใหญ่โตนัก และไม่ไกลจากพระนคร ในโรงงานจึงเห็นแต่มีคนยามเฝ้าอยู่ แต่แล้วชาวบ้านร้านค้าที่อยู่ใกล้กับโรงงาน ก็ต้องตกอกตกใจอย่างอกสั่นขวัญหาย เพราะได้ยินเสียงร้องออกมาจากในโรงงานว่า

"ไฟไหม้คน......ไฟไหม้คน......ไฟไหม้คน......"

มันเป็นเสียงที่แปลกหูของชาวบ้านทั่ว ๆ ไป ซึ่งไม่เคยได้ยินมาก่อน แต่พอได้ยินคำหน้าว่า "ไฟไหม้" เท่านั้น ก็ทำให้ชาวบ้านร้านค้าที่อยู่ใกล้เคียงก็ขวัญเสียตกใจจนหน้าซีดเซียว หยิบอะไรแทบไม่ถูกเสียแล้ว ส่วนคนจีนทำการค้าก็รีบจัดแจงปิดหน้าถัง หรือปิดประตูร้านค้าขายทันทีไม่ได้ดูให้แน่ชัดว่าไฟมันไหม้ตรงไหน ไหม้อะไรเสียก่อน เห็นจะเป็นอย่างโบราณว่าตื่นไฟ บางคนตัวสั่นเพราะตื่นเต้นตกใจ มือเท้า

อ่อนเดินไม่ไหว ท่ามกลางความตื่นเต้นของเสียงที่ร้องตะโกนไฟไหม้คน แต่มองไม่เห็นแสงไฟ

ทันใดนั้นทางประตูเข้าออกของโรงงานก็มีร่างมนุษย์วิ่งอย่างทุรนทุรายไฟลุกท่วมตัว สบัดซ้ายสบัดขวาส่ายตัวไปมาเห็นจะเป็นด้วยความร้อนของพิษไฟ ปากก็ตะโกนร้องส่งเสียงแหบ ๆ ว่า "ช่วยผมด้วย ช่วยผมด้วย ผมตายแล้ว" ชาวบ้านร้านตลาดแถบนั้นทุกคนตกใจ จ้องมองดูอย่างตกตะลึงแทบไม่หายใจ เกือบจะไม่เชื่อสายตาว่า ร่างกายสังขารที่ลุกโชติช่วงด้วยแสงไฟ ทั้งกลิ่นน้ำมันและเนื้อไหม้ผมไหม้นั้น กำลังวิ่งพล่านเพื่อขอความช่วยเหลือ เป็นมนุษย์ที่ยังมีชีวิตอยู่ยังไม่ตายกำลังจะถูกเผาทั้งเป็น บางคนที่เป็นผู้ใหญ่หายตกตะลึง ก็มีความสังเวชสงสาร ต่างก็คิดหาทางช่วย หากช้าไม่ทันการ ชายผู้เคราะห์ร้ายจะไหม้สุกเสียก่อน

บางคนร้องตะโกนออกไปว่า "ถอดเสื้อออกทิ้งเร็ว" ผู้เคราะห์ร้ายได้พยายามทำตาม เพื่อถอดเสื้อออกจากตัว แต่มันเป็นเสื้อยืดคอกลมต้องถอดออกทางหัว ผู้เคราะห์ร้ายได้พยายามทำตามก็ไม่สำเร็จ เพราะมันคับทั้งไฟลุกท่วมตัว

เสียงชาวบ้านตะโกนร้องบอกว่า "เร็วถอดไม่สำเร็จ รีบไปนอนกลิ้งตามต้นหญ้าหรือกลางถนน บางคนก็ตะโกนบอก

ว่าโดดลงไปในโคลน บางคนก็ร้องบอกให้ชาวบ้านหากระสอบป่านเก่า ๆ ชุบน้ำ เพื่อเข้าไปคลุมตัว บางคนก็วิ่งไปเที่ยวหายาฉีดดับเพลิง บางคนก็ให้ไปโกยเอาดินเอาเลนขึ้นมาสาดเสียงชุลมุลวุ่นวายวิ่งล้อมห่าง ๆ ร่างที่กำลังถูกเผาอย่างขวักไขว่ไปมา ต่างก็อยากช่วยแต่ตกใจ ทำอะไรไม่ถูก ส่วนพวกผู้หญิงก็ร้องโวยวายเพราะหวาดเสียว เมื่อเห็นคนกำลังถูกเผาทั้งเป็น ทั้งได้ยินเสียงโหยหวลขอความช่วยเหลือ เหมือนเปรตกำลังถูกไฟนรกเผา กำลังจะขาดใจตาย แต่ก็ไม่มีใครสามารถจะช่วยได้ ผู้หญิงบางคนใจอ่อน อกสั่นขวัญหายขนลุกขนพองทนดูอยู่ไม่ได้ต้องหลับตาปิดหู บางคนก็วิ่งร้องไห้หนีหลบเข้าไปในบ้านด้วยความสงสาร บางคนใจแข็งวิ่งเข้าไปเอาถังเอากระป๋องตักน้ำมาจะช่วยสาดให้ไฟดับ แต่คนส่วนมากตะโกนให้นอนลงกลิ้งตัว เพราะถ้าวิ่งไปก็ไม่สามารถจะดับไฟลงได้ชายผู้เคราะห์ร้ายนั้นไม่มีสติจะคิดอะไร พิษไฟร้อนแรงกำลังเผาอยู่ตลอดเวลาที่เสื้อผ้ายังชุ่มน้ำมัน เมื่อใครตะโกนอะไรก็พยายามทำตาม ที่สุดก็นั่งลงแล้วก็นอนกลิ้งลงกลางถนน ชาวบ้านเตรียมกระสอบป่านไว้แล้ว ก็ช่วยกันโปะลงไปที่ตัวจนไฟดับ แม้ไฟจะดับลงแล้วแต่ชายเคราะห์ร้ายผู้นี้ ก็มีอาการหนักมากเสียแล้ว เสียงร้องครางด้วยความเจ็บปวดด้วยพิษไฟ ชาย

เคราะห์ร้ายผู้นี้ต้องร้องครวญครางอยู่พักหนึ่งก็สิ้นเสียงหมดสติเงียบไป ชาวบ้านผู้มีจิตใจเมตตาเห็นอกเห็นใจก็พยายามช่วยกันอย่างตามมีตามเกิด เพราะรู้พิษของไฟลวกว่าปวดแสบปวดร้อนเพียงไหน บางคนก็บอกยากลางบ้านให้จัดทำขึ้น แต่อาการของชายเคราะห์ร้ายนี้หนักเกินไปแล้ว ไม่รู้ว่าเป็นใครมาจากไหน ชาวบ้านแถบนั้นไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย ทั้งถูกไฟเผา ผมบนหัวนั้นไหม้หมด หนังหัวก็เกือบละลาย ขนคิ้วขนตาก็หมด และนัยน์ตาก็ลืมไม่ขึ้น หรือไม่สามารถจะมองเห็นแสงสว่างของโลกได้อีกต่อไปตลอดชาติ ทำไมหนอชายผู้นี้จึงได้รับเคราะห์กรรมหนักถูกย่างสดเช่นนี้ ชาวบ้านต่างวิจารณ์ไปในทางลงความเห็นว่า ชายผู้นี้คงจะทำบาปอย่างหนักจึงได้ประสบเคราะห์กรรมอย่างหนักเช่นนี้ เนื้อตัวเกือบจะสุกหมด รู้แต่เพียงว่ายังมีลมหายใจเข้าออก ท้องยังแขม่ว ๆ พอให้รู้ว่ายังไม่ตายเท่านั้น เห็นแล้วก็น่าสังเวชเพราะมันทรมานอย่างสาหัส เท่าที่ชาวบ้านร้านโรงซึ่งเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ยังไม่เคยเห็น เป็นภาพที่น่าทุเรศและขนพองสยองเกล้าน่ากลัวเช่นนี้มาก่อน แม้เรื่องสงบลงแต่ผู้หญิงและเด็กหรือผู้ชายก็ดีที่ประสาทอ่อน ก็ไม่กล้ามองดูเพราะร่างนั้นเหมือนปีศาจดำเป็นตอไม้ตะโก นี่แหละไฟนรกที่น่ากลัวที่สุดซึ่งชาวบ้านไม่เคยเห็นมาก่อน

หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ทางการได้รีบจัดการรถพยาบาลมารับส่งตัวผู้ชายผู้นี้เข้าไปรักษาทางโรงพยาบาล แกต้องมีลมหายใจอยู่ใช้กรรมอีกนานพอสมควร คือทางแพทย์ก็ได้พยายามจะช่วยให้ผู้ชายผู้นั้นมีชีวิตให้นานต่อไป แต่ก็เหลือความสามารถของหมอที่จะช่วยแก้ไขไว้ได้ ที่สุดแกก็หมดลมลงอย่างผีไม่มีญาติ ไม่มีญาติพี่น้องไปเยี่ยมศพเลย บั้นปลายของชีวิตคนเราย่อมจะมีจุดจบแปลก ๆ แตกต่างกันแต่ละบุคคล ตามบุญตามบาปที่กรรมจะตามสนอง

ภายหลัง ไฟนรกได้ไหม้ร่างกายของผู้ชายผู้นี้แบบย่างสดแล้วเจ้าหน้าที่ได้สอบสวนสาเหตุที่ไฟเกิดขึ้นได้อย่างไรชายผู้นี้คือใคร คนทำร้ายเพราะเหตุใด ก็ได้ใจความว่าชายผู้นี้ติดฝิ่นอย่างงอมแงม คนในโรงงานไม่รู้จักหัวนอนปลายตีนเป็นคนจรจัด ได้แอบไปตั้งกล้องยาสูบฝิ่นในมุมหนึ่งของโรงงานกับเพื่อน วันนั้นเป็นวันหยุด ไม่มีกรรมกรมาทำงานเลย คงมีแต่คนเฝ้าอยู่ในโรงงานมุมหนึ่ง ชายผู้เคราะห์ร้ายรายนี้ ได้หลบ ซ่อนสูบฝิ่น ในโรงงานนี้ กับเพื่อนคู่หูซึ่ง เป็นผู้อาศัยช่วยดูแลโรงงานอยู่เก่าแก่เป็นประจำ แต่บังเอิญวันนั้นเกิดอารมณ์เสียด้วยกัน ทางการสันนิษฐานว่า ต่างก็คงกระหายฝิ่น ต่างแย่งกันสูบก่อนเป็นต้นเหตุความอยากสูบฝิ่นมีอำนาจเหนือความ

เป็นเพื่อน จึงเกิดวิวาทกันขึ้น ชายเคราะห์ร้ายไม่ให้อยากฝิ่นเห็นช้างเท่าหมูต่างก็ตกอยู่ในอำนาจยาเสพติด ลืมทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนคนบ้าที่ดุร้าย ชายเคราะห์ร้ายคว้าได้กล้องยาฝิ่นก็ดีเหมือนเห็นเพื่อนเป็นสัตรูที่ร้ายกาจ เพื่อนก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน เพราะไม่ให้หิวฝิ่น แต่มือเปล่าสู้ไม่ได้ จึงโจนจากเตียงนอนสูบฝิ่นวิ่งหนี ชายผู้เคราะห์ร้ายวิ่งไล่ตามทำร้ายในบริเวณโรงงาน แต่บังเอิญเพื่อนผู้วิ่งหนีมาเห็นเครื่องตวงน้ำมันเป็นซินขนาดลิตรซึ่งบรรจุน้ำมันเต็มอยู่ภายใน ซึ่งมีคนถ่ายออกจากรถ ยังไม่ได้บรรจุลงในถังที่ปลอดภัย จึงรีบหยิบกระป๋องเครื่องตวงแล้วยกขึ้นสาดไปที่ตัวชายเคราะห์ร้ายซึ่งกำลังวิ่งไล่ตามมาข้างหลังไม่รู้ตัว หวังให้หยุดการไล่ตามทำร้ายด้วยความโกรธแค้น ด้วยเหตุการณ์ที่ไม่เคยมีใครนึกฝันมาก่อน เพราะไม่เป็นสาระ แต่ด้วยอำนาจกระหายอย่างทรมานของยาเสพติดทำให้ประสาทขาดสติรู้สึกผิดชอบ เหมือนสัตว์ร้ายเวลาโกรธขาดความเป็นมนุษย์ จิตใจต่างก็ตกเป็นทาสของยาเสพติด ไม่รู้การทำเช่นนี้จะเกิดอันตรายร้ายแรงเพียงไร เมื่อชายผู้หนีเห็นว่าได้สาดน้ำมันลงไปที่ตัวผู้วิ่งไล่จนโชค ก็ยังไม่สามารถจะหยุดยั้งการวิ่งไล่ตามทำร้าย เพียงแต่ชงักลงเล็กน้อยก็วิ่งกลับ เพิ่มความโกรธแค้นมากขึ้นแก่ผู้วิ่งไล่ตาม เหมือนว่าหากไล่ทันอาจ

จะขยี้ทำลายผู้หนี ให้สิ้นชีวิตลงได้ด้วยโทษะ การวิ่งไล่วนเวียนอยู่ในโรงงาน ผู้หนีเห็นท่าจะหนีไม่พ้นก็วิ่งวนไปที่เตียงสูบฝิ่น รีบฉวยตะเกียงซึ่งกำลังจุดไฟเตรียมไว้สำหรับสูบฝิ่นฉวยได้แล้วขว้างไปที่ตัวผู้ไล่ทันใดนั้นไฟตะเกียงที่กำลังลุกก็ได้ติดที่เสื้อของผู้ไล่ ซึ่งชุ่มโชกด้วยน้ำมันเบ็นซิน ไฟก็ลุกพรึบขึ้นติดตามตัวชายผู้วิ่งไล่ทันที เพราะความไวของน้ำมันเบ็นซินทำให้ผู้เคราะห์ร้ายไม่นึกฝันว่าเหตุการณ์ร้ายแรงเช่นนี้จะเกิดขึ้นก็ตกใจร้องโวยวายทิ้งกล้องยาฝิ่น ความตกใจทำให้สติเสีย ไม่รู้จะแก้ไขอย่างไรให้ไฟดับ ทางโรงงานก็มีแต่คนยามเฝ้าโรงงานเห็นเหตุการณ์เกิดขึ้นเช่นนั้นก็ตกใจ ร้องโวยวายตะโกนออกมาว่า "ไฟไหม้คน"

ชาวบ้านร้านตลาดได้ยินแต่เพียง "ไฟไหม้คน" ก็จับเพียงคำหน้าเพียงไฟไหม้เท่านั้นก็พากันตกใจ ต้นเหตุเกิดขึ้นก็เพราะแย่งกันสูบก่อนสูบหลังของยาเสพติดเท่านั้นบัดนี้ก็กลายเป็นเรื่องใหญ่โตขึ้นแล้ว ชายผู้สาดทั้งน้ำมันเบ็นซินและสาดทั้งไฟเข้าไปไม่ทันคิดหน้าคิดหลัง เมื่อเห็นเหตุการณ์ลุกลามใหญ่โตเช่นนั้นก็ตกใจสุดขีด รีบฉวยโอกาสที่คนกำลังชุลมุนกันหลบหนีไปทันที ทางการสืบสวนได้เพียงเท่านี้ ซึ่งยังเป็นสิ่งลึกลับ เพราะยังไม่ทราบว่าผู้ชายผู้เคราะห์ร้ายบัดนี้ได้จบชีวิต

ลงด้วยไฟนรกเป็นใครมาจากไหน

ชาวบ้าน ร้านตลาด ในหมู่ที่ตำบล เกิดเหตุต่างก็โจษจรรย์กันแซ่ ทุกคนก็อยากรู้ว่าชายผู้เคราะห์ร้ายนั้นคือใครมีบ้านช่องอยู่ที่ไหน แม้ทางการจะประกาศหาญาติพี่น้องของผู้ตาย แต่ก็ไม่มีใครสามารถจะชี้ตัวว่าเป็นญาติของใคร นอกจากคนที่ทำร้ายสาดน้ำมันจุดเผาแล้วหนีไป เท่านั้นที่รู้จัก แต่ก็ยังจับตัวไม่ได้ ทั้งเนื้อตัวหน้าตาของผู้ชายผู้นี้สุกหมด ไม่มีใครสามารถจะจำได้ แรก ๆ ชาวบ้านร้านตลาดเหล่านั้น ต่างก็สนใจอยากทราบว่า ชายเคราะห์ร้ายผู้นั้นคือใคร ชื่ออะไร อยู่ที่ไหนเรื่องก็ยังคงลึกลับไม่มีใครทราบ ทำให้ชาวบ้านยิ่งอยากรู้ เพราะยิ่งลึกลับเพียงไร ก็ยิ่งอยากรู้มากเพียงนั้น เป็นความรู้สึกของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา แต่เมื่อนาน ๆ เข้าเรื่องก็ยังไม่คลี่คลายให้กระจ่างแจ้งว่า ชายผู้เคราะห์ร้ายนั้นคือใคร ยังคงเป็นเรื่องลึกลับอยู่ตามเดิม กาลเวลาที่ล่วงมานับแต่มนุษย์เคราะห์ร้ายถูกเผาทั้งเป็น เหตุการณ์ในครั้งนั้นได้ผ่านไปเป็นปีเรื่องราวก็ยังลึกลับ เพราะยังไม่มีใครรู้ว่าชายผู้เคราะห์ร้ายผู้นั้นคือใคร ผู้ที่ทำร้ายแล้วหลบหนีไปก็ยังจับตัวไม่ได้ชาวบ้านก็ค่อยๆคลายความสนใจ หันมาสนใจการทำมาหาเลี้ยงชีพ เรื่องราวของผู้เคราะห์ะร้าย กำลังจะลืมจากความสนใจของชาวบ้าน ที่เคย

อยากรู้ว่าชายผู้นั้นเป็นใครมาจากไหน

ลุงขาวได้กรุณาเล่าว่า โลกนี้มันมีสิ่งแปลกประหลาดอัศจรรย์ เรื่องนี้เหมือนจะมีอาถรรพ์ ความลึกลับได้ถูกคลี่คลายออกมาอย่างประหลาด ซึ่งไม่มีใครเคยนึกเคยฝันมาก่อน ความจริงย่อมหนีความจริงไม่พ้น คล้ายว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น เป็นไปตามที่ผู้ประกอบกรรมทำชั่วไว้มากมาย กรรมจึงตามสนอง เหมือนประกาศให้รู้ทั่วกันว่า บุญบาปเวรกรรมเป็นความจริงมีอยู่ในโลก ผู้ใดได้สร้างกรรมไว้แล้วย่อมจะหนีกรรมนั้นไม่พ้น กรรมย่อมจะเป็นเงาตามตัวอยู่ตลอดเวลา คอยหาโอกาสที่จะถึงกำหนดที่จะเกิดผลสนอง แม้มนุษย์ใจหยาบจะมีความเฉลียวฉลาดสามารถจะหลบหลีกกฎหมาย ซึ่งมนุษย์ได้บัญญัติตั้งขึ้นเพื่อลงโทษผู้ทำผิด แม้มนุษย์นั้น จะมีปัญญาความรู้หลักแหลมฉลาดแกมโกง เอาตัวรอดจากโทษทัณฑ์ในโลกมนุษย์ได้ แต่ก็ไม่สามารถจะหลบหลีกกรรมชั่วที่ตนได้สร้างขึ้นได้ ทุกอย่างต้องเป็นไปตาม "กฎแห่งกรรม"

เมื่อถึงเวลาที่สิ่งลี้ลับจะคลี่คลาย ก็บังเอิญให้มีพระภิกษุรูปหนึ่ง ธุดงค์มาพักปักกลดใกล้หมู่บ้านที่ลุงขาวอยู่ ตามปรกติชาวบ้านหมู่นั้น เป็นผู้เลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา เมื่อเห็นมีพระภิกษุมาปักกลดแรมคืน พอรุ่งเช้าก็มีชาวบ้านต่างก็

นำอาหารไปถวายพระธุดงค์ด้วยจิตศรัทธา รวมทั้งลุงขาวซึ่งเป็นหัวหน้านำ เพราะลุงขาวเป็นไวยาวัจกรวัดหนึ่งในหมู่บ้านนั้น และเป็นที่เคารพนับถือของชาวบ้านทั่วไป

พระภิกษุรูปนี้ เคร่งต่อพระวินัย พูดน้อยปฏิบัติมาก พูดสิ่งใดออกมาก็ล้วนแต่เหตุผล และเป็นแก่นสารอยู่แต่ในทางธรรมะ ไม่สนทนาในทางโลกที่เหหันไปสู่ทางกิเลส ท่านเป็นผู้เลื่อมใสในทางพระศาสนา เป็นผู้แสวงหาสัจธรรม เพื่อปฏิบัติให้ล่วงพ้นจากความเกิดแก่ เจ็บ ตาย ท่านจึงตั้งใจจะออกธุดงค์ไปตามป่าตามเขาที่เงียบสงัด ท่านได้บอกว่า ท่านได้ถวายชีวิตไว้ในพระศาสนา ปฏิบัติตามคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธ-เจ้าจะไม่ยอมหันมาหาทางโลกอีกต่อไป เมื่อมีชาวบ้านได้ไปสนทนาธรรมกับท่าน แล้วทุกคนต่างก็เลื่อมใสเกิดความเคารพนับถือ ต่างก็นิมนต์ให้ท่านพักอยู่ในหมู่บ้านนานที่สุดเท่าที่จะนานได้ ชาวบ้านบางคนก็ขอให้ลุงขาวซึ่งเป็นผู้ใหญ่มีผู้นับถือมาก ช่วยนิมนต์ท่านมาจำพรรษาอยู่ที่วัดใกล้ในหมู่บ้าน ท่านเพียงแต่รับว่า จะยืดเวลาออกเดินทางไปธุดงค์ต่อไปจาก ๓ วันที่ตั้งใจไว้เดิมเป็น ๗ วัน เพื่อฉลองศรัทธาของชาวบ้าน ส่วนนิมนต์มาจำพรรษาในวัดที่ใกล้หมู่บ้านนั้น ท่านขัดข้องไม่สามารถจะปฏิบัติตามที่ชาวบ้านนิมนต์ด้วยความศรัทธาได้

การที่ได้สนทนาธรรมกับพระภิกษุรูปนั้น ชาวบ้านก็ช่วยกันเล่าถึงเรื่องเมื่อสองปีก่อน ได้มีคนถูกเผาทั้งเป็นวิ่งมาจากในโรงงาน ผู้ที่รู้เห็นในเวลานั้น เป็นภาพที่สยดสยองหน้ากลัวติดหูติดตาตลอดชีวิต คงไม่สามารถจะลืมได้

พระภิกษุได้ฟังก็นิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดขึ้นว่า "อาตมารู้เรื่องนี้ดี อันไฟนั้นคือไฟนรก ได้เผาผลาญมนุษย์ผู้สร้างกรรมหนักด้วยจิตใจเหี้ยมโหดดุร้าย ไฟนรกจึงได้ขึ้นมาเผาผลาญเพื่อมิให้บุคคลอื่นเอาเยี่ยงอย่าง คนใจบาปหยาบช้าทารุณ สร้างกรรมหนักไว้ในโลกมนุษย์ ก็หนีกรรมไม่พ้น ที่สุดก็ไปเกิดเป็นสัตว์นรกทรมานไม่รู้สิ้นสุดอย่างชาวบ้านพูดกันติดปากว่า ตกนรกอยู่ใต้เถรเทวทัต ไม่ได้ไปผุดไม่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์อีกจนกว่าจะสิ้นกรรม"

ต่อจากนั้นท่านก็ได้บรรยายเรื่อง "ไฟนรก" ให้ชาวบ้านที่มาอยู่ในบริเวณนั้นพร้อมทั้งลุงขาวให้ฟังทั่วกันว่า

มีครอบครัวหนึ่ง พ่อบ้านเป็นผู้มั่งคั่ง เป็นเจ้าของรับเหมาการก่อสร้างใหญ่โต เป็นนักธุรกิจที่กว้างขวางเป็นนายทุน กิจการค้าเจริญรุ่งเรือง เป็นผู้ควบคุมกิจการค้าหลายบริษัท แต่ความจริงเบื้องหลังแฝงไว้ซึ่งความทุจริต เป็นคนมีจิตใจ

ใจเหี้ยมโหดดุร้าย ขาดศีลธรรม เห็นแก่ตัว จิตใจผิดมนุษย์ธรรมดา ทารุณร้ายกาจ สามารถที่จะทำลายล้างผู้บริสุทธิ์ ที่ไม่มีความผิดให้พินาศฉิบหายได้โดยไม่มีความสะดุ้งสะเทือน ทั้งที่ไม่เคยโกรธเคืองเป็นสัตรูคู่แค้นกันมาก่อน ขอเพียงแต่ให้ได้ประโยชน์ส่วนตัวเท่านั้นทำได้ทุกสิ่ง เพราะหลงใหลงมงายตกเป็นทาสของเงิน ไม่เคยสนใจในความเป็นความตาย ความเดือดร้อนของผู้อื่น ขาดความเมตตากรุณาเห็นอกเห็นใจ เหมือนคนไม่มีศาสนา ไม่เกรงกลัวบาปกรรม หลงบูชาเงินว่าเป็นพระเจ้า ที่สามารถจะบันดาลสร้างความสุขความสบายให้แก่ตนได้ทันตาเห็น ไม่เชื่อกรรมดีกรรมชั่ว ไม่มีศาสนา

ชายผู้นี้ ได้สร้างบาปกรรมโดยการติดต่อกับเจ้าของที่ดินรายใหญ่ ๆ ที่ไม่สามารถจะฟ้องขับไล่ผู้เช่าที่ดิน เพราะมีผู้เช่าบางรายฉวยโอกาสหากำไร เรียกร้องค่าขนย้ายสูงเกินเจ้าของที่ดินจะปฏิบัติได้ จึงขอเสนอว่าจะจัดการขับไล่ตามแผนการณ์ของตน แต่เจ้าของที่ดินที่มีจิตใจปรกติเป็นคนไทยถือพุทธศาสนา มีศีลธรรม เมื่อได้ฟังก็ตกใจ ไม่ยอมปฏิบัติอย่างเด็ดขาด ผู้ที่จะทำได้ก็ต้องมีจิตใจผิดมนุษย์ธรรมดา ต่อมานายทุนใจโหดไม่ยอมให้เจ้าของที่ดินรู้แผนการณ์ ปิดเป็นความลับให้ทราบเพียงว่าจะจัดการให้เรียบร้อย เจ้าของที่ดินบางรายก็

ตกลงตามข้อเสนอโดยไม่สนใจจะรู้แผนการณ์ ขอเพียงประหยัดเงินไม่ต้องเสียค่ารื้อถอนจำนวนมากมายเกินควร จึงทำให้เจ้าของที่ดินเห็นดีเห็นชอบด้วย เพราะตัวเจ้าของที่ดินเองไม่ต้องรับรู้ นอกจากเมื่อนายทุนใจเหี้ยมจัดการเป็นที่เรียบร้อยทุกอย่างแล้ว ที่ดินว่างเปล่าก็ให้สัญญานายทุนใจร้าย เพื่อปลูกสร้างตึกเก็บเงินค่ากินเปล่า

เมื่อสัญญาลับตกลง เจ้านายทุนกับเจ้าของที่ดินเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ต่อมาไม่นานตำบลนั้นก็เกิดไฟไหม้ พวกที่อยู่อาศัยก็ได้รับกรรมอันหนักดังที่กล่าวมาแล้ว ลุงขาวมีความสงสัยว่าไฟไหม้ได้อย่างไร จึงถามพระภิกษุรูปนั้นเพื่อคลายสงสัย ท่านจึงบอกว่ามันไม่ใช่ของยากอะไร เพียงแต่จ้างพวกอันธพาลวางเพลิง เพียงรายละหมื่นหรือสองหมื่นสามหมื่น ตามความยากง่ายอย่างแนบเนียน เหตุการณ์ก็เรียบร้อย

นี่ก็ชี้ให้เห็นว่า ชายผู้นี้เกิดความมั่งคั่งขึ้นจากน้ำตา และเลือดเนื้อทรัพย์สินที่อยู่อาศัย ต้องถูกทำลายย่อยยับของนายทุนเจ้าเล่ห์ผู้กำลังได้รับเคราะห์กรรม ด้วยความคิดการปฏิบัติอย่างทารุณ แม้ตนเองจะมั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยทรัพย์สินสมบัติมากมาย แต่ชีวิตคงอยู่ภายในเงามืดแห่งกรรม ซึ่งอยู่เหนือสิ่งใดในโลก ไม่ว่าผู้นั้นจะมีอำนาจราชศักดิ์ใหญ่โต สามารถจะชี้

ดวงชตามนุษย์ให้อยู่หรือให้ตายได้ก็ดี แต่ชตาชีวิตของคนนั้น ก็ต้องตกอยู่ใต้อำนาจครอบงำของกฎแห่งกรรม รอคอยโอกาส ที่จะสนองกรรม ที่สุดชีวิตของชายชั่วผู้นี้ ประกอบก่อกรรม ทำเข็ญ ไม่มีใครสามารถจะจัดการฟ้องร้องเอาตัวเข้ารับโทษ ในทางโลกก็ดี แต่ในทางกรรมนั้นไม่เคยมีใครรอดไปได้

ฉะนั้นต่อมาชีวิตของชายผู้นี้ ก็หมุนเวียนถึงเวลาเข้ารับ กรรม เริ่มต้นต้องเสียของรักคือบุตรชายหญิงคนเล็กและภรรยา ได้ขับรถไปเที่ยว แล้วก็ไปเกิดอุบัติเหตุถูกรถบันทุกสวนมา ด้วยความเร็ว หลบไม่ทันเกิดปะทะชนกันอย่างแรง ทำให้ บุตรภรรยาทั้งหมดอยู่ในรถ ต้องจบชีวิตลงอย่างน่าสังเวชแก่ ผู้ได้พบได้เห็น เพราะเมื่อถูกรถบันทุกชนรถเก๋งถังน้ำมัน เป็นชินระเบิด ไฟได้ไหม้ครอกบุตรภรรยา จบชีวิตลงอย่าง น่าสยดสยอง ชีวิตของชายผู้นี้ต้องได้รับความเศร้าโศรกทุกข์ หนัก ที่ต้องสูญเสียทั้งบุตรและภรรยาในคราวเดียวกันอย่างน่า อนาถ ยังไม่เคยเห็นมีใครได้ประสพภัยอันร้ายแรงเช่นนี้มา ก่อน เป็นการทรมาน และกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่าง แสนสาหัส กรรมชั่วกำลังจะติดตามมาก่อผลขึ้นแล้ว ความ มั่งมีศรีสุขบ้านช่องใหญ่โตทรัพย์สินมากมาย ไม่ช่วยให้เกิด ความสบายใจ แม้ภายนอกจะมองเห็นความยิ่งใหญ่ แต่ภายใน

จิตใจกำลังจะทรุดโทรม ความเบิกบานกำลังจะหายไป จิตเริ่มถูกทรมาน เพราะลูกเมียที่รักใคร่ใกล้เคียงที่ชิดชอบ ต้องจากตายไปครั้งละหลายคน เหมือนควักดวงใจออกจากร่าง ใจหายหมดมีแต่ความว้าเหว่ คนที่ขับรถบั้นทุกทำให้แหลกหมดทั้งรถทั้งคน ก็ฉวยโอกาสหลบหนีไป ผู้ที่มีกรรมหนักกิเลศหนาที่มีจิตใจผิดปกติคล้ายคลึงกันแล้ว ย่อมไม่ยอมเชื่อกรรม ก็แย้งขึ้นว่า เหตุบังเอิญ เพราะท่านเหล่านี้ไม่ยอมเชื่อเรื่องบาปบุญ กรรมตามสนอง ฉนั้นจึงทำสิ่งใดลงไปแล้ว ก็ไม่กลัวบาปกลัวกรรมตามสนอง แต่ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจว่า เวลานี้ผู้ไม่เคยเชื่อกรรมมาก่อน และตายแล้วจะต้องกลับมาเกิดเพื่อรับกรรม บัดนี้ก็เริ่มเชื่อและเริ่มสนใจขึ้นมามากแล้ว

เมื่อกลับมาพูดถึงเรื่องการก่อกรรม พระภิกษุได้เล่าต่อไปว่า อันครอบครัวของชายผู้สร้างกรรมชั่วที่ยังมีบุตรชายที่โตแล้ว เกิดการแตกแยกอันเป็นไปต่าง ๆ พี่น้องฆ่าฟันกันเองถึงบาดเจ็บล้มตายด้วยความโลภความอิจฉาริษยา มีจิตใจเหี้ยมโหดเหมือนพ่อ คอยแต่จะแย่งชิงทรัพย์สินสมบัติ การค้าในบริษัทพวกพนักงานดำเนินการต่างก็เกิดไหวตัว ร่วมกันฉ้อโกงขึ้นในวงงานเป็นการใหญ่ ในที่สุดการค้าก็ขาดทุนป่นปี้เพราะต่างคนต่างฉวยโอกาส จนเกิดหนี้สินเหลือล้นพ้นตัว

เกินกว่าทรัพย์สินที่มีอยู่ในครอบครองของตน กรรมเริ่มต้นแต่บุตรภรรยาต้องเสียชีวิตลงด้วยอุบัติเหตุ พวกลูกน้องที่มองเห็นความชั่วร้ายของผู้เป็นนายปฏิบัติมาแล้ว และกำลังจะใช้กรรม ต่างคนก็รวมหัวกันเบียดบังทรัพย์สินเงินทองผลประโยชน์ นี่ก็ชี้ให้เห็นว่า เป็นกรรมที่กำลังตามสนอง พวกลูกหลานที่มีชีวิตเคยอยู่อย่างสุขสบาย ใช้จ่ายเงินทองอย่างสุรุ่ยสุร่าย ไม่นึกถึงความหมดเปลือง ยังหลงระเริงถึงฐานะความเป็นอยู่อย่างมหาเศรษฐี ที่สุดเมื่อทราบฐานะของผู้ปกครองมีหนี้สินมากมายกำลังจะล้มละลาย เจ้าหนี้กำลังจะรุมกันจะยื้อแย่งทรัพย์สินเท่าที่มีอยู่ พวกลูก ๆ เคยโอ่อ่าทำตัวเด่นกว่าผู้อื่น แสดงตนเป็นผู้ยิ่งใหญ่ โดยอาศัยบารมีของพ่อ พากันคิดว่าชาตินี้คงไม่มีวันยากจน ทั้งเคยดูถูกเหยียดหยามผู้อื่นว่าต่ำต้อยกว่าตน ที่สุดก็ทราบว่า ผู้พ่อได้หลบหนีเจ้าหนี้หายสาบสูญไป ไม่มีใครทราบว่าชายผู้นี้ไปอยู่ที่ไหน บ้างก็คิดว่าได้หลบหนีออกนอกประเทศไทยไปแล้ว พวกลูกก็ทนความอับอายขายหน้าไม่ไหว จะอยู่อย่างยากจนก็ไม่ได้ ก็ฆ่าตัวตายเพื่อหนีความอัปยศอดสู ที่สุดตระกูลนี้ก็สุดสิ้นชีวิตลงหมด ในโลกนี้หาอะไรแน่นอนไม่ได้ มั่งมีแล้วก็จน พวกจนแล้วก็มั่งมี ไม่มีใครจะลิขิตชะตาชีวิตเราได้ คนเราอยู่ด้วยกรรม เราเป็นผู้

ลิขิตชตาชีวิตของเราเอง เช่นชายผู้สร้างกรรมหนักที่ยังหลบหนีรับกรรมทนทุกข์ทรมานจิตใจแต่ผู้เดียว ที่สุดก็ทนความชอกช้ำจิตใจไม่ไหว หันไปสูบฝิ่นระงับทุกข์ เพื่อให้เมาฝิ่นจะได้ไม่นึกถึงผลกรรมที่ได้ก่อขึ้น และกำลังส่งผลทรมานจิตใจเหมือนอยู่ในมหานรกอเวจี ต้องสูญของรักทุกสิ่ง สุดแสนที่มนุษย์ธรรมดาจะสามารถทนทานได้ ผลที่สุดก็นำชีวิตเข้าสู่ความเป็นทาสของยาเสพติดจนงอมแงม ไม่สามารถจะถอนตัวออกได้ เหมือนคนขาดสติบ้า ๆ บอ ๆ อยู่ไปเพื่อทนทุกข์ทรมานเท่านั้น ที่สุดวันหนึ่งก็เกิดทะเลาะกันด้วยเรื่องแย่งกันสูบฝิ่น ได้ถูกเพื่อนสาดด้วยน้ำมันเบ็นซินและได้เผาด้วยไฟจนถูกเผาทั้งเป็น เป็นที่น่าสยดสยอง เมื่อผู้ใดได้เห็นเหตุการณ์ในครั้งนั้น คงจะไม่สามารถจะลืมภาพที่ขนพองสยองเกล้าได้คงจะจำไปชั่วชีวิต

เมื่อพระภิกษุผู้เล่าเรื่องแล้ว ก็สงบนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ลุงขาวร่วมกับชาวบ้านฟังเรื่องราวอันพิศดารแปลกประหลาด ตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแถวบ้านมาก่อนด้วยความสนใจ เมื่อจบแล้วจึงถามท่านว่า

"เรื่องนี้พระคุณเจ้าได้เล่าอย่างละเอียดตั้งแต่เริ่มต้นอย่างถี่ถ้วน กระผมคิดสงสัยว่า พระคุณเจ้ารู้รายละเอียดได้อย่างไร

อีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ทรงศีล เคร่งครัดในทางพระศาสนา มีแต่ความเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจแผ่เมตตาทั่วไป แต่อีกฝ่ายหนึ่งมีความรู้สึกตรงกันข้าม มีแต่ก่อกรรมทำเข็ญจิตใจเหี้ยมโหดร้ายกาจ ขาดความเมตตาปรานี สามารถจะทำลายทรัพย์สินของประชาชนผู้บริสุทธิ์ เพื่อหวังประโยชน์ของตนเอง ผิดกับพระคุณเจ้าอย่างฟ้ากับดิน แต่พระคุณเจ้าก็ได้รายละเอียดอย่างถี่ถ้วนมาเล่าให้พวกผมฟัง จึงสงสัยว่าพระคุณเจ้ารู้เรื่องได้อย่างไร"

พระภิกษุผู้ทรงศีล เมื่อได้ยินคำถามเช่นนั้น ท่านก็มีสีหน้าเศร้าสลดลง แม้ท่านจะได้เข้าสู่ในร่มผ้ากาสาวพัสตร์แล้วก็ดี แต่บางครั้งพูดถึงความหลัง ก็ทำให้ท่านกระเทือนจิตใจขึ้นมาทันที แต่แล้วท่านก็ระงับได้จึงพูดขึ้นช้า ๆ ว่า

"ถ้าคุณโยมได้ทราบความเป็นจริงก็คงจะแก้ข้อสงสัยได้ว่าเพราะเหตุใด อาตมาถึงได้รู้เรื่องอย่างละเอียดถี่ถ้วนเพียงนี้ ก็เพราะผู้ได้รับกรรมหนัก ถูกไฟนรกเผาผลาญอย่างทุกข์ทรมานแสนสาหัสในบั้นปลาย ก่อนจะจบชีวิตลง ผู้นั้น เป็นพี่เขยของอาตมาเอง อาตมาเป็นน้องภรรยา ทั้งทราบว่าพี่สาวอาตมาก็ไม่กล่าวตักเตือนกลับเห็นดีเห็นชอบด้วย อาตมาก็เศร้าใจ

อาตมาก็ไม่เคยเข้าไปยุ่งเกี่ยว และอาตมาเป็นผู้ที่ไม่เห็นดีด้วยในกิจการ ที่แฝงความทุจริตที่เหี้ยมโหดของพี่เขย

แต่เมื่อพี่เขยของอาตมาหมดเนื้อหมดตัว จ่ายเช็คที่ไม่มีเงินในธนาคาร เจ้าทรัพย์กรุมกันติดตามหาตัวและแจ้งความต้องเที่ยวหลบ ๆ ซ่อน ๆ ก็ต้องร้อนถึงอาตมา ต้องช่วยหาที่ให้ซ่อนตัว เมื่อพี่เขยติดฝิ่นก็ต้องหาฝิ่นส่งไปให้สูบ แม้จะรู้ว่าอาตมาทำไม่ถูก แต่ความเป็นพี่เขยเกี่ยวดองกัน ทำให้อาตมานิ่งเฉยอยู่ไม่ได้ เพราะสงสารสมเพชเวทนา เพราะตระกูลนี้กำลังจะสูญสิ้นไปแล้ว ยังเหลือพี่เขยของอาตมาเป็นคนสุดท้าย ทั้ง ๆ ที่เมื่อพี่เขยกำลังรุ่งเรืองมั่งมีศรีสุข อาตมาก็มิได้เคยมีความชื่นชมยินดี แม้จะหยิบยื่นทรัพย์สินมาให้อาตมาหรือให้ตำแหน่งหน้าที่เพื่อร่วมงาน อาตมาก็ไม่ยอมรับไม่ต้องการ เพราะอาตมาเห็นว่าทรัพย์สินที่ได้มาโดยไม่บริสุทธิ์ จะต้องเกิดวิบัติในวันหนึ่งข้างหน้า จึงทำให้เรามีความรู้สึกตรงกันข้าม กลับยิ่งเหินห่างไกลกันออกไป ไม่ค่อยจะมีโอกาสได้พบกัน เพราะอาตมาไม่ชอบการกระทำที่ชั่วช้า และได้เคยตักเตือนหลายครั้ง แต่ก็ไม่เกิดผลอะไร ฉนั้นจึงต่างคนต่างอยู่ต่างคนต่างทำมาหากิน เพราะเราปฏิบัติคนละทางคนละแนว

ที่สุดพี่เขยของอาตมา ได้ขอร้องให้อาตมาช่วยในบั้นปลายของชีวิต เช่นได้เอาไปฝากให้หลบอยู่ในโรงงาน ความกลุ้มใจทำให้สูบฝิ่นเพิ่มมากขึ้น ครั้งหลังอาตมาต้องหาซื้อฝิ่นคอยหลบซ่อนส่งไปให้พี่เขยที่หลบอยู่ในโรงงานแห่งนั้น ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยหลบภัยซ่อนตัว คิดว่าอาตมาไม่ช่วยชีวิตก็คงจะอยู่ได้ไม่นาน เพราะขาดฝิ่นไม่ได้ จนที่สุดก็ได้จบชีวิตลงอย่างไม่ค่อยจะได้มีมนุษย์เคยพบเคยเห็นมากนัก อาตมาก็คิดได้เมื่อได้ลำดับเหตุการณ์ของพี่เขยพี่สาวแล้ว ก็มองเห็นกรรมและมองเห็นบาปทุกข์ที่ได้ตามติดมาสนอง หลังจากพี่เขยเสียชีวิตแล้ว อาตมาก็ตั้งใจสละทางโลกมาสู่ในทางธรรม เพื่อหนีความทุกข์และมนุษย์ที่โหดร้ายหลอกลวง คอยคิดล้างทำลายไม่สิ้นสุด จึงหนีห่างจากโลกมาอยู่ในทางสงบ ดังเรื่องที่อาตมาเล่าให้ฟัง อาจเป็นเรื่องที่พวกญาติโยมทั้งหลายเอาไปนึกคิด เพราะได้ปรากฏแก่สายตาของพวกญาติโยมทั้งหลายมาแล้ว คงจะนำไปสั่งสอนบุตรหลานต่อไป

พวกที่อยู่ในบริเวณวันนั้น ที่ได้ร่วมสนทนาต่างก็รู้ได้อย่างชัดแจ้งว่า พระภิกษุรูปนั้นท่านได้มองเห็นหลักธรรมของพระพุทธเจ้าได้อย่างชัดเจน เป็นทางเดียวที่จะพาผู้ปฏิบัติ

คือปฏิบัติชอบใน ศีล สมาธิ ปัญญา ให้หลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง สู่ทางสุขสงบตลอดกาล

ต่อมาเมื่อครบนิมนต์ต่อแล้ว ท่านก็ได้บอกลาญาติโยมที่มีความอาลัยท่านทั่วหน้ากัน ท่านก็ได้ออกเดินทางธุดงค์ต่อไป แสวงหาโมกขธรรมตามห้วยเขาลำเนาไพรที่สงบ เพื่อประกอบศาสนกิจจนกว่าจะบรรลุมรรคผล นี่ก็เป็นเรื่องของไฟนรก เป็นกรรมหนักที่น่าคิดน่านำมาพิจารณา

ขอขอบคุณท่านผู้ที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือ ได้กรุณาให้เค้าเรื่องที่ได้เกิดขึ้นแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกรรมดีหรือกรรมชั่วย่อมจะอยู่ได้ไม่นาน ก็จะค่อย ๆ สูญไปจากความทรงจำของผู้ที่ได้ประสบการณ์ ข้าพเจ้าจึงเขียนขึ้นไว้ เพื่ออนุชนรุ่นหลังจะได้มีโอกาสได้อ่าน ได้พิจารณาศึกษาเรื่อง "**กรรม**" คงจะเป็นประโยชน์ในอนาคตต่อไป

ข้าพเจ้าขอยุติเรื่อง "ไฟนรก" ลงแต่เพียงนี้ ขอให้ทุกท่านจงได้ร่วมรับส่วนกุศลในเรื่องนี้ทั่วถึงกัน หากจะเกิดประโยชน์ขึ้นในอนาคตต่อไป.

สวัสดี

พิมพ์ที่ ร.พ. บริษัท คณะช่าง จำกัด ตรอกโรงเลี้ยงเด็ก พระนคร
นางสุภาพ บุษบงก์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๐